

ŠTEVILKA 3

CENA 3 €

SEME RESNICE

GLASILO DOMINIKANSKIH SEMENIŠČNIKOV

DOMOVINI

Simon Gregorčič

O vdova tožna, zapuščena,
ti mati toliko sirot,
s krvjo, solzami napojena,
ki bol poznaš le, nič dobrot,
oj mati vdanega ti sina,
oj zala mati -- domovina!
Ti krasna si krasnejše ni,
kar jih obseva zarja dneva;
krepostna si, krasnejše ni,
a krona venča te kraljeva.
a trno tvoj venec je,
in tvoj rod -- mučenec je;
sovražni svet te le prezira,
prezira te in te zatira!
Kdaj to gorje pač mine ti?
Kdaj se oko ugasne kalno?
Kdaj slečeš to obleko žalno,
kdaj sonce zlato dine ti?
O, da z močjo in srečo slavo,
ne s krono trnovo, nebo
ovilo bi ti sveto glavo-
kako bi jaz ti pel glasno!
A ker nikdo ne šteje te,
ker ves svet te tepta,
jaz ljubim tem srčneje te,
jaz ljubim tem zvesteje te,
a ljubim te -- s solzami!
Oj mati moja domovina,
ljubezen moja ti edina,
Bog čuvaj dobrotljivi te,
Bog živi te, Bog živi te!

VSEBINA

UVOD	4
MARIJA KRALJICA REDA PRIDIGARJEV	6
MARIJA NAŠA MATI	7
SVETA ROZA IZ LIME	8
PAPEŽ DOMINIKANCIEM...	10
MOLITEV NAS POŽIVLJA	11
IZ SEMENIŠČA	12
DOMINIKANSKI SAMOSTAN	18
PAPEŽ FRANČIŠEK NAM GOVORI	19
MARIJANSKO SVETIŠČE	20
800 LET - PREDSTAVLJANJE POŠTNE ZNAMKE	26
BLAŽENI AUGUSTIN KAŽOTIČ	28
JOŽEF VIRK	31
POZDRAVLJENA SLOVENIJA	34
VRATA NEBEŠKA	38
SLOMŠEK NAM SVETUJE	40
DOMINIKANSKI OBRED MAŠE	44
PRIDIGATI DANES	46
DUHOVNA ZGODBA	48
OČE PETER IMA BESEDO	50
MARIJA VNEBOVZETA	52
KO UMIRA NAROD	55
ZA ŽIVLJENJE	58
KVIZ - FIDELISSIMA ADVOCATA SLOVENIAE	60

UVOD

(DEJAN MESARIČ)

Laudetur Iesus Christus!

Drage bralke in bralci, za vas smo posadili tretje seme resnice. Resnično, Božji blagoslov spremlja njegovo rast, naše roke ga skrbno negujejo in vaše srce ga čuva. Hranimo ga s svojim oznanjevanjem in pričevanjem. Seme resnice, ki je delo človeških rok, obrodi resnično obilen Božji sad. Zato se najprej zahvaljujemo dragemu Bogu za njegov blagoslov, potem pa tudi vsem vam, ki nas podpirate pri delu in nam s svojim veseljem vračate vloženi trud.

Današnji svet je brez pogleda skozi oči vere resnično žalosten in grozen. Ko zapustimo Boga, zapustimo življenje in posledice odtujitve od Življenja že okušamo. Kot kristjani se moramo spraševati, kako reagirati, kako podreti mejo, ki jo postavljamo ljubljenu Očetu. Imaš vero in zaupanje? Potem imaš tudi Boga in mene, draga sestra in dragi brat. Zapomni si, da žalosten, obupan in pesimističen kristjan ne obstaja. Kje si krščanska duša? Zbudi se iz spanja! Tvoji izgubljeni bratje in sestre te v molčečih mukah kličejo, čeprav ne bodo priznali, čeprav bodo zavrgli tvojo pomoč. Ti jih ne zavrzi, ti, ki kažeš Kristusov obraz tukaj na Zemlji, ti, kateremu je Vsemogočni podelil kopel prerojenja po svetem krstu. Ne išči več izgovorov, ne izmikaj se odgovornosti, ne sodi, ne obsojaj, ne ločuj, ne diskriminiraj! Zavedaj se, da je On v vsakem tvojem bližnjem. Kdo si potem ti, da ga ne priznavaš?

Ko vstopamo v osmo stoletje dominikanskega pridiganja v svetu, se tudi mi sprašujemo kaj bi naš oče sv. Dominik delal v današnjem času, kako bi ukrepal. Dominikovo sporočilo in način oznanjevanja je danes potrebnejše kot kdajkoli prej. Dominik bi delal ravno to, kar je delal pred 800 leti. Ali ne velja že več kot 2000 let enako pravilo? Dominik nikoli ne bi izgubil upanja in zaupanja v Boga. Boril bi se do konca in verjemi, z Božjo pomočjo bi zmagal. Oznanjal bi, pričeval, pridigal, pomagal in molil. Z eno besedo, sledil bi svojemu Odrešeniku Jezusu Kristusu.

Dominik je v času svojega življenja veliko molil. Čez dan je bila molitev njegovo življenje, ko pa je prišla noč, se je odmaknil od »hrupa življenja« in se v solzah povezal s svojim nebeškim Očetom. Molil je za ljudi, ki jih je srečal, za ljudi, ki so ga sprejeli in za tiste, ki so mu obrnili hrbet. Molil je za grešnike, za tiste, ki so Resnico zavrnili in za tiste, ki je še niso spoznali. Molil je za ves svet, za brate in sestre po veri in za brate in sestre po Kristusu. Ni odnehal in še danes nadaljuje svojo karizmo po svojih belih bratih in sestrah po celotnem svetu. Svoje delo na Zemlji je opravil, sedaj pa ga nadaljuje v nebesih, za nas prosi ter nam po Božjem zagovoru izprosi moči in hrabrosti za delo v dobrem.

Draga sestra in dragi brat, slediti Kristusu ni sramota. Zato te želimo tudi mi nagovoriti z našim skromnim prispevkom v neskončnosti Resnice. Želimo ti dati spodbudo iz naših mladih rok. Ne sramuj se Boga in življenja v njem, sramuj se svoje stare poti. Najdi svoj, svojstven način, kako boš služil svojim bratom in sestram ter Bogu v veselje. Ne prizadevaj si za nič drugega kot za rešitev duš bližnjih, ki te obkrožajo. Vsaka pot do Kristusa je sveta, lahko pa z gotovostjo trdim, da je trenutno najodličnejša pot svetega Dominika. Svet, ki se kopa v morju obupa, skrbi in žalosti, kliče in Dominik ve, kako se oglašiti na ta klic. Morda si ravno ti poklican, da služiš Bogu v svetlobi svetega Dominika, morda si ravno ti tisti, ki bo stopil na Kristusovo pot po stopinjah svetega Dominika. Si upaš? Si pripravljen rešiti svet? Naj ti povem skrivnost...Veš, kakšno je naše geslo? VERITAS - RESNICA!

Ali ni lepo živeti v Resnici, jo prenašati v srca ljudi? Odgovor poznaš TI...

Dragi moji! Ta časopis naj bo bakla, ki jo nosi sveti Dominik. Ta bakla naj zopet prižge svet, da občuti njeno toplino. Želim vam prijetno branje in naj se drobna semena člankov zasadijo v vas, v vas ostanejo in obrodijo ogromen sad, ki bo tako velik, da ga boste morali deliti z drugimi! In ne pozabite Dominikovih besed: »**LAUDARE, BENEDICERE, PRAEDICARE**«! (SLAVITI, BLAGOSLAVLJATI, PRIDIGATI!)

***Dokler imamo takšen podmladek, se ne
bojimo za prihodnost našega reda...***

MARIJA

KRALJICA REDA PRIDIGARJEV

Čudežno poreklo rožnega venca

Seveda je sveti rožni venec v svoji današnji obliki in načinu molitve bil navdihnjen sveti Cerkvi. Marija ga je svetovala svetemu Dominiku za spreobračanje albižanskih krivovercev in grešnikov leta 1214, na način, kakršnega predstavlja blaženi Alan de la Roche v svoji knjigi *De dignitate psalterii*.

Ko je sveti Dominik opazil, da so ljudski grehi ovira pri spreobračanju Albe, se je umaknil v gozd pri Toulousu, kjer je ostal tri dni in tri noči v neprekinjeni molitvi in pokori. Njegovi vzdih, jok in pokora so bili tako močni, da je padel v nezavest. Takrat se mu je prikazala Devica Marija ob spremstvu treh nebeških dostojanstvenikov in rekla: »Ali veš, dragi moj Dominik, za kakšno orožje je prišla Presveta Trojica, da bi obnovila svet?« »Moja Gospa,« je odgovoril, »Vi ste bili najpomembnejše sredstvo našega odrešenja.« Ona je dodala: »Vedi, da je angelski pozdrav, ki je temelj Nove Zaveze, bil najučinkovitejše orodje v obnovi sveta; če ti želiš osvojiti za Boga tista trda srca, pridigaj moj Psalter.« Svetnik se potolaži in v ognjeni želji, da odreši narod, gre v katedralo. Takoj so začeli glasno zvoniti zvonovi, ki so jih zagnali angeli, da bi zbrali prebivalce. Na začetku njegovega pridiganja se je ulila huda nevihta. Zemlja se je zatresla, sonce se je zmračilo, neprestano je grmelo in se bližalo in prebledel je celoten avditorij. Njihov strah se je še bolj povečal, ko so zagledali Marijo s slike, kako trikrat povzdiguje svoje roke k nebu. Prosila je Boga odpuščanja za grešni narod in vabila ljudi, da se zatečejo pod njeno varstvo. Ta čudež z neba je vлил veliko strahospoštovanje do nove pobožnosti svetega rožnega venca in razširil glas o njem. Nevihta je ponehala po dolгих prošnjah in molitvah svetega Dominika, ki je nadaljeval pojasnjevanje vzvišenosti rožnega venca s takšnim žarom, da je spodbudil skoraj vse prebivalce Toulousa, da sprejmejo to molitev in se odpovejo svojim zablodam. Tako se je v kratkem času spremenil način življenja tega mesta in rožni venec se je razširil po vsem svetu ter ostal ena izmed najenostavnejših, najlepših in najbolj znanih Marijinih pobožnosti do danes. Dominikanci pa so z veliko vnemo postali njegovi glavni razširjevalci med vernim ljudstvom.

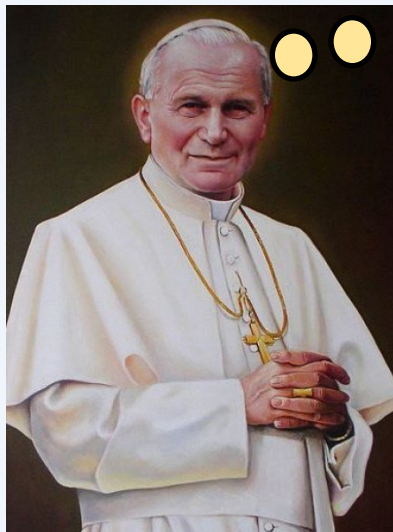
(Iz knjige „Čudesna tajna svete krunice za obratiti se i spasiti se“ sv. Ljudevita Montfortskog)

MARIJA

NAŠA MATI

Sveti Janez Pavel II.

Marija je na bistven način vplivala na naše življenje. Vsak je to občutil. Če se malo ustavimo in pogledamo nazaj, bomo videli njeno posredovanje v vsaki naši težavi, njena odločna vzpodbuda je bila vzrok, da začnemo vedno znova. »Ko razmišljam o tolikih milostih, ki sem jih prejel od Presvete Marije, se mi zdi, da sem v enem od marijanskih svetišč na zidu, prekritim z zaobljubljenimi darovi, bral napis: »Za milost, prejeta od Marije.« Vsaka dobra misel, vsako dobro delo, vsak dober občutek v mojem srcu: »Za milost, prejeta od Marije.«

Ni težko priti do Boga preko Marije. Vse krščansko ljudstvo, brez dvoma navdihneno s Sveti Duhom, je vedno imelo to božansko varnost. Kristjani so vedno v Mariji videli bližnjico, s katero se skrajša pot do Gospoda. Danes, ob premišljevanju kakršne koli njene podobe, ji lahko rečemo v mislih: »Mati moja!« in občutili bomo, da nas sprejema in nam daje hrabrost, da v novi dan, ki nam ga je Bog podaril, vstopimo polni zaupanja, kakor lahko zaupa le tisti, ki ve, da je zaščiten in opogumljen s pomočjo iz nebes.

Marija je bila ob angelovem prihodu morda res malo zmedena, ampak odločna in je brez strahu rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« Tako bi se morali tudi mi v tem bučnem svetu malo ustaviti in poslušati Božji glas, ki nas mogoče lahko prvi trenutek zmede. Ampak Marija je v tem trenutku pristala na veliki Božji načrt odrešenja. Tako se je na veliki petek znašla na Kalvariji in občutila bolečino, kakršne ne občuti niti ena mati. Gledala je svojega Sina na križu vsega izmučenega in slišala njegove besede: »Mati, glej tvoj sin.« in »Sin, glej tvoja mati.«

V tem trenutku je občutila radost, ker je postala mati vsem ljudem, še posebno tistim, ki so zvesti Kristusovi Cerkvi. Mati Marija je bila skozi mnoga stoletja s svojim vernim ljudstvom in vedno je skrbela, da njeni otroci ostanejo zvesti Cerkvi. To nam lahko potrdijo njena prikazovanja, v katerih nas opominja, da se odrečemo svoji grešni poti, ker bi lahko za vedno propadli. Kot prava mati skrbi za bodočnost svojih otrok, zato se tudi ti ne boj, če si obtežen z raznimi skrbmi, ampak se raje zateci po pomoč k svoji Materi in vedi, da si ti njen ljubljeni otrok.

(odlomek iz knjige Pogovarjati se z Bogom – Francisco)

SVETA ROZA IZ LIME

God: 23. avgust

Sveta Roza se je rodila v Limi, glavnem mestu Peruja, 20. aprila 1568, staršema španskih korenin. Oče Gašper Floresa in mati Marija de Oliva sta jo krstila kot Izabelo. Ime Roza (lat. rosa = roža) ji je nadela hišna pomočnica, saj si si na prelepem licu deklice lahko spočil oči, kakor da bi opazoval čudovito rožo. Tako je to prelepo ime sprejela celotna družina. Še več, ko jo je njen škof sveti Turibij birmal, jo je s Svetim Duhom zaznamoval na ime Roza. Ker je bila tako lepa, sta jo starša želela poročiti z mladeničem iz ugledne družine. Ampak Roza si je za zaročenca izbrala Jezusa ter se njemu cela predala. Da bi preprečila poroko, si je ostrigla svoje lepe lase, roke pa namočila v apno ter jih tako iznakazila. Okrog bokov je celo življenje nosila verigo, na glavi pa je imela železno bodečo krono. Oblečena je bila v spokorno haljo, se bičala, postila in stanovala v mali kolibi, ki jo je zgradila na vrtu družinske hiše. Življenje svete Roze ni bilo sestavljeno samo iz pokore. Izgrajevala se je tudi z drugimi krepostmi in si pridobila izobrazbo ter kulturo, kakršno je imela malokatera ženska takratnega časa. Tako je njeno življenje postalo za njene sodobnike znak in spodbuda. Ljudje so jo občudovali, hkrati pa jim je to bila spodbuda, da bi tudi sami postali boljši. Sveta Roza je dobro vedela, da vsa njena spokorna in druga dela ne bi bila vredna nič, če ne bi bila napolnjena z ljubeznijo, zato se je še bolj posvečala vaji v tej kraljici vseh kreposti.

Vestno je sledila stopinjam svete Katarine Sienške, dominikanke. Kakor ona je brala duhovne spise brata Luisa iz Granade in Janeza od križa ter občudovala velike misijonarske podvige sv. Frančiška Solana. Goreče je molila za njegovo misijonarsko delo, ki je bilo razširjeno po nepreglednih predelih Latinske Amerike. Sveta Roza je v dvajsetem letu svojega življenja oblekla belo obleko dominikanskega reda. To je ni oddaljilo od sveta, ampak ji je dalo še večji ugled, da je lahko v svojem rodnem mestu šla med množice ter delala dobro vsem. Na koncu je še vedno našla čas, da je ure in ure molila in razmišljala. Molitev je prekinjala z ročnim delom, v katerem je bila zelo spretna. Njeno življenje je bilo neprestana hoja v Božji prisotnosti, pogovor z Gospodom.

(Lima danes)

Pobožnost svete Roze Limske je bila kristocentrična. Naj to potrdi njena naslednja izjava: »Stala sem, polna občudovanja, v svetlobi mirnega premišljevanja, kaj vse obsega, ko sem zaradi te jasnosti videla, kako Odrešenikov križ odseva vsepovsod pramene svetlih žarkov, a sredi tega svetlega loka sem ogledala presveto človeštvo mojega Gospoda Jezusa Kristusa. Občutila sem, kako iz tega človeštva Jezusa Kristusa padajo na dno moje duše nepojasnljivi plameni slave, tako da sem lahko pomislila, da sem jaz popolnoma svobodna, prenesena v blaženo radost večnega blaženstva.«

Sveta Roza Limska si je zelo prizadevala za misijon ter lahko tudi nam danes služi kot lep primer misijonske zavesti in prizadevanja zanj. Nekaj njenih besed o misijonskem poslanstvu: »Če ne bi bila ženska, bi mi bila prva skrb, da se posvetim misijonu in oznanjevanju Evangelija. Želela bi iti v najlepše in najbolj oddaljene kraje, kjer so ljudje še ljudožerci. Skrbela bi samo za to, da Indijancem prinesem odrešenje in ozdravljenje, celo za ceno moje ga znoja in krvi, z močjo oznanjevanja in nauka. Spreobrnite se grešniki, spreobrnite!« Roza je, kakor Katarina Sienska, pred njo še sveta Terezija, spodbujala duhovnike za herojsko popolnost, da bi lahko bili misijonarji. Iz vsega naštetega se vidi, da je Roza bila velika in sveta duša. Čeprav je živela samo 31 let, je v tem času naredila mnogo ter tako izpolnila v kratkem tisto, kar bi se spodobilo za eno dolgo življenje. Umrla je 24. avgusta leta 1617, z besedami: »Jezus, Jezus, ostani pri meni!« Papež Klement X. jo je 12. marca 1672 proglasil za sveto kot prvi cvet svetosti Južne Amerike. Svetnica je pokopana v Limi, v samostanu Rosario (največji dominikanski samostan v mestu). Z njo sta pokopana še dva svetnika: sv. Martin de Porres in sv. Janez Macias (oba dominikanca). Naslednje leto, 24. avgusta 2017, bomo slavili 400. obletnico smrti te prekrasne Kristusove zaročenke.

MOLITEV K SVETI ROZI LIMSKI

Sveta Roza iz Lime, prva svetnica ameriškega kontinenta, zaščitnica Latinske Amerike in Peruja, vzor spokornega življenja in molitve, napravi moje srce edinstveno in čisto. Ti, ki si kljub svoji mladosti znala intenzivno živeti vero in objeti križ s posnemanjem Jezusa, siromašnega in križanega, tvoja velika ljubezen naj pomaga tudi nam, da objamemo majhne in velike križe v našem življenju. Ti, ki si delila trpljenje, osamljenost zavrženih in ponižanje siromašnih Indijancev, naredi nas za instrumente miru in pravice; daj, da bi znali na poseben način ljubiti življenje najslabših in najbolj siromašnih. Daruj nam tako veliko zaupanje, kakršno si ti imela v Devico Marijo, Kraljico rožnega venca in reda svetega Dominika, da se prepustimo, da nas ona vodi v življenjskih dogodkih. Sveta Roza iz Lime, prosi za nas!

Kristijan Zelić

Papež dominikancem: Oznanilo Cerkve ne sme biti brez usmiljenja

Radio Vatikan

VATIKAN (torek, 19. julij 2016, RV)

V Bologni od 15. julija do 5. avgusta poteka generalni kapitelj provincialov in vikarjev reda bratov pridigarjev ali dominikancev. Srečanje poteka ob 800. obletnici potrditve reda pridigarjev s strani papeža Honorija III. Papež Frančišek se je zbranih na kapitlju spomnil s telegramom, ki ga je v njegovem imenu poslal državni tajnik kardinal Pietro Parolin, ter vsemu dominikanskemu redu podelil svoj apostolski blagoslov.

Papež prosi za darove Svetega Duha ter izpostavlja, da je glavna gred, ki podpira Cerkev, usmiljenje. *»Vse njeno pastoralno delovanje mora biti ovito z nežnostjo in nič od njenega oznanila in pričevanja v svetu ne sme biti brez usmiljenja. Verodostojnost Cerkve gre preko poti usmiljene in sočutne ljubezni, ki daje novo življenje in vliva pogum za gledanje v prihodnost z upanjem.«* Sveti oče izraža željo, da bi tisti, ki sledijo karizmi svetega Dominika, neutrudnega apostola milosti in odpuščanja, sočutnega do ubogih in pogumnega zaščitnika resnice, *»pričevali o usmiljenju, ga izpovedovali in utelešali v življenju«*. Prav tako naj so *»znamenje Božje bližine in nežnosti, da bo tudi današnja družba odkrila nujnost solidarnosti, ljubezni in odpuščanja«*. Medtem ko prosi za molitveno podporo pri svoji petrinski službi, na priprošnjo Marije rožnega venca in vseh svetnikov dominikanske družine, sveti oče podeljuje apostolski blagoslov generalnemu predstojniku dominikancev Brunu Cadoréju, udeležencem kapitlja v Bologni ter vsemu dominikanskemu redu.

Učitelj dominikanskega reda fr. Bruno Cadoré
in papež Frančišek

Generalna skupščina Reda - Bologna 2016

MOLITEV NAS POŽIVLJA

»Iskrena molitev je vrelec čiste ljubezni nas do Boga in Boga do nas« (Dejan Mesarič)

Ali si že kdaj pomislil, kako bi Bog molil očenaš?

Recimo, da nekako takole:

Otrok moj,
ki si na zemlji,
zaskrbljen, samotni, zmeden.
Zelo dobro poznam tvoje ime in
ga izgovarjam
in te posvečujem, ker te ljubim.
Ne. Nisi sam,
ampak jaz bivam v tebi in
skupaj bova gradila kraljestvo,
katerega dedič boš ti.
Všeč mi je, če spolniš mojo voljo,
kajti moja volja je, da bi bil ti srečen.

Vedno računaj name in
boš imel kruha za danes. Ne skrbi.
Prosim te le,
da ga znaš razdeliti z brati in sestrami.
Veš, da ti odpuščam vse žalitve,
še preden jih storiš,
in te prosim, da tudi ti ravnaš enako,
s tistimi, ki te žalijo.
Da ne padeš v skušnjavao,
se močno primi moje roke
in jaz te bom rešil zla.
Od vedno in za vedno te imam rad,
Tvoj nebeški Oče. (Zgodbe za dušo, Božo Rustja)

Robert je bil ugleden kristjan. Po smrti je prišel pred svetega Petra. Ko je nebeški vratar videl njegove papirje, je dejal: »Priatelj, manjka fotografija križa, pred katerim si klečal. Vrne se s temi posnetki.« Po treh mesecih se je Robert vrnil k svetemu Petru: »Poglejte, tu so slike tri tisoč križev, pred katerimi sem klečal in molil.« »Da, tukaj vidim tri tisoč križev, ampak vsi so leseni, železni ali pa zlati. Zemlja pa je polna ljudi, ki trpijo, so bolni in osamljeni...Žal te ne morem pustiti v nebesa.«

(Zgodbe za dušo, Božo Rustja)

IZ SEMENIŠČA

Dogajalo se je...

ZAGREB - MARIJA BISTRICA - LUDBREG

V petek, 15. aprila, ob polnoči, smo se dominikanski semeniščniki skupaj z našim učiteljem o. Petrom Galićem in farani naše župnije odpravili na romanje v Zagreb, da bi v svetem letu Božjega usmiljenja počastili telo velikega in priljubljenega svetnika Leopolda Mandića. Po osebнем poklonu telesu smo vsi skupaj ob svetnikovem telesu sodelovali pri sv. mašni daritvi. Po maši se je lahko še vsak posebej približal Bogu z molitvijo in priprošnjami, ki smo jih izročili sv. Leopoldu, da jih posreduje za nas, za naše najbližje in ves svet pri Bogu v nebesih. Čeprav smo prejeli že veliko Božjih milosti, se s tem naš dan še ni zaključil, saj smo skupaj z svetim Leopoldom odhiteli naprej do Matere Božje v Mariji Bistrici. Tam se nam je pridružil naš provincial o. Anto Gavrić ter za nas vodil križev pot. Po okrepitvi s kosilom in blagoslovom naše preljube Gospe smo še odšli počastit sveto, predragoceno kri našega Odrešenika v Ludbregu. Skozi zgodovino nas je popeljal domači župnik msgr. Josip Đurkan. Zmolili smo litanije Jezusove krvi ter prosili Prečisto kri, ki nas je odrešila, zase in za svoje najbližje.

Vse skupaj je povezoval rožni venec, pesem, veselje in smeh. Naj ta radost, ki smo jo pridobili na naši skupni poti ostane v naših srcih, naj Božji blagoslov, ki smo ga pridobili, ostane v naših dušah.

Sveti Leopold Bogdan Mandić, prosi za nas!

Sveti Mati Božja Bistriška, prosi za nas!

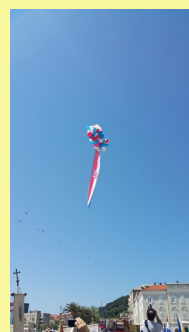
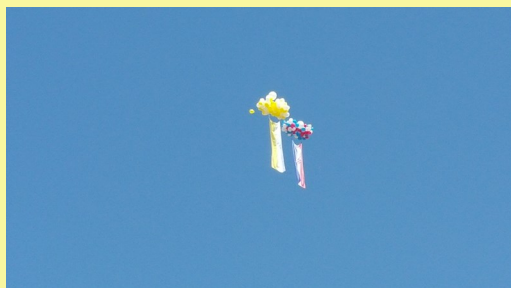
Sveta Predragocena kri Jezusova, odreši nas!

SPLIT - sv. Dujam

V soboto, 7. maja, je splitsko – makarska nadškofija obhajala praznik svojega nebeškega zaščitnika sv. Dujma. Tega dne smo tudi mi, semeniščniki, prisostvovali mašnemu slavlju. Sveto mašno daritev na splitski rivi je ob nekaj deset tisoč vernikov vodil vojni ordinarij Republike Hrvaške mons. Jure Bogdan. Proslava se je začela s tradicionalno procesijo z relikvijami svetnika od katedrale do pripravljenega oltarja na rivi. Ob splitskem nadškofu so sodelovali: zadarski nadškof, šibeniški, dubrovniški in še nekaj škofov. Prisotni so bili tudi provinciali različnih redovnih skupnosti, med njimi tudi naš dominikanski provincial. Pri mašni daritvi so bili tudi razni predstavniki političnega vrha, policija in vojska. Narodne noše in različni praporščaki pa so tej veliki slovesnosti vlili kanček domoljubja in občutek domačnosti. Pel je zbor pod vodstvom don. Šime Marovića. Bogoslužna svečanost se je zaključila z dviganjem vatikanske in hrvaške zastave ob zvokih hrvaške himne.

ROMANJE V BOLOGNO

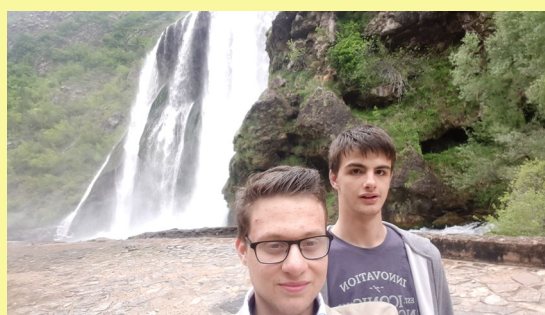
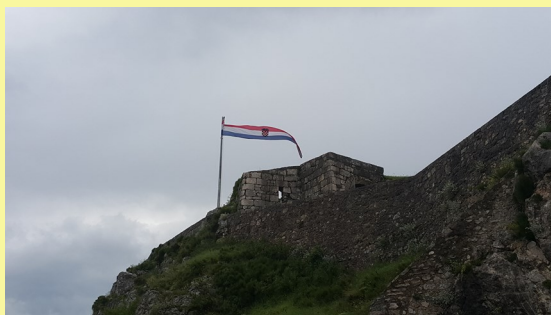
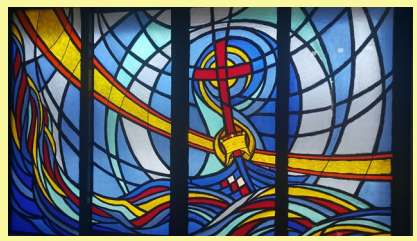
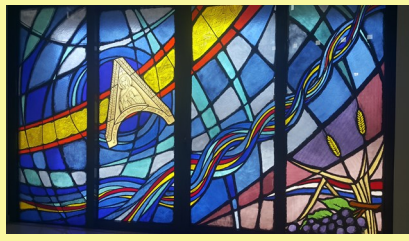
V nedeljo, 12. junija, smo se mladi iz naše župnije pod vodstvom o. Joza Čirka odpravili na grob svetega Dominika. Glavni razlog za romanje je bil naš veliki jubilej, 800. obletnica ustanovitve reda pridigarjev. Iz Splita smo odšli v nedeljo ob 20. uri. V jutranjih urah smo prispeli v Bologno in si ob spremstvu vodiča ogledali mesto. Obiskali smo baziliko di San Petronio, ki je ena od najlepših cerkva v mestu in se imenuje po zaščitniku Bologne, svetemu Petroniu. Obiskali smo tudi fakulteto, kjer je nastala prva pomlad medicine in prava in so na njej predavali mnogi dominikanci. Po vsem tem smo odšli do bazilike svetega očeta Dominika, kjer smo na njegovem grobu obhajali sveto mašo. Po maši smo se odpravili proti Ferrari, kjer smo lahko videli veliko lepih znamenitosti. V večernih urah smo prispeli do hotela, kjer smo imeli zaslužen večerjo in druženje. Zjutraj smo odhiteli do Padove na grob svetega Leopolda Bogdana Mandića in svetega Antona. V svetišču sv. Leopolda smo imeli možnost počastiti ohranjeno telo svetnika. Po maši smo imeli možnost nakupa spominkov. Nato smo se peš odpravili do bazilike svetega Antona, ob vrnitvi pa smo opazili še katedralo svete Justinije. V baziliki svetega Antona smo zmolili rožni venec in videli svetnikove relikvije. To je bilo resnično prečudovito romanje, na katerem smo se duhovno okrepili na grobovih svetnikov in prinesli blagoslov v domači Split.

PRVO SVETO OBHAJILO IN...

V nedeljo, 8. maja 2016, smo se odpravili v Promino, z namenom, da proslavimo Gospodov dan, ki je našemu semeniščniku Kristijanu in njegovi družini tokrat pomenil še nekaj več. Osem otrok, med njimi tudi Mihael Zelić, brat našega Kristijana, so s prejemom zakramenta svetega obhajila pristopili h Gospodovi gostiji. Po maši v domači cerkvi je sledilo druženje v prijetnem družinskem vzdušju. Ob hrani in pijači ter dobri družbi smo se veselili skupaj s slavlencem, se Bogu zahvalili ter prosili blagoslova nad družino. A to še ni bil zaključek dneva, saj sva s Kristijanom ob družbi njegove sestre doživela prelepo avanturo. Najprej smo se zapeljali do kraljevskega mesta Knina in se povzpeli na trdnjavo. Ob plapolanju hrvaške zastave sva »srečala« prvega predsednika Republike Hrvaške dr. Franja Tuđmana ter se z njim fotografirala. Ob spuščanju pa smo občudovali prečudovito panoramo. Potem smo odšli do čarobnih slapov Krke. Močni sunki vetra, spolzki teren in ogromne kaplje vode ob slapu nam niso preprečili občudovanja in opazovanja. Naš izlet pa smo zaključili z ogledom novo zgrajene cerkve »Velikog Hrvatskog Krsnog zavjeta«. Težko smo se ločili od prelepe okolice in dobrih ljudi, a napočil je čas vrnitve v Split. Tako sva z dobrim občutkom, veseljem v srcu in lepim spominom zaključila dan ter se pripravila na nove izzive.

DOMINIKANSKI SAMOSTAN

Sveti Nikolaj - Korčula

Dominikanski samostan na Korčuli so začeli graditi okoli leta 1480 pod vodstvom Mateja Ničetića, dominikanca in pesnika z Brača. Gradnja samostana je bila zaključena leta 1501, a je bil že leta 1571, ob prihodu Turkov, uničen. Leta 1573 je dominikanec, hrvaški humanist, kartograf, pravnik in sociolog Vinko Paletin dobil dovoljenje vrhovnega predstojnika dominikanskega reda, da obnovi samostan ali pa ga prične ponovno graditi. Tudi cerkev je bila ob prihodu tujih narodov večkrat uničena z notranje in zunanje strani. Na pragu glavnih vrat je dvakrat vklesano leto 1651. Širitev je doživela leta 1665 z novo ladjo in tako je dobila današnjo podobo. Na glavnem oltarju, ki je bil postavljen leta 1629, je slika zavetnika cerkve in samostana, sv. Nikolaja. Sliko je naslikal neznan avtor. Na njej najdemo samo oznako, da jo je leta 1750 restavriral Antonio de Ponte. Na oltarju v desni ladji je slika svetega Dominika, delo o. Vinka Draganje, Splitčana. Veliki dobrotniki cerkve so bili sami meščani Korčule. Družina Vrigillio je donator svetega križa, pred katerim je imela svojo grobnico. Pod oltarjem svetega Petra je grobnica družine Geričić. Samostan s cerkvijo ima izjemen položaj. Nahaja se na zahodnem robu mesta, čisto ob obali. Čeprav je blizu mesta, je obvarovan hrupa, a obdan s prečudovito naravo. Samostan je zaradi vsega tega primeren za duhovne vaje ali začasen umik od vsakodnevnega življenja. Notranje urejeno dvorišče je kot nalašč za miren sprehod in razmišljanje.

Kristijan Zelić

PAPEŽ FRANČIŠEK NAM GOVORI

Vztrajati na Gospodovi poti vse do konca, vse dni. Ne pravim, da je treba začeti vsak dan znova: ne, nadaljevati pot. Vedno nadaljevati. To je pot s težavami, z naporom, a tudi s toliko veselja. Je pa Gospodova pot.

Obrnimo se h Gospodu. Gospod se nikoli ne naveliča odpuščati: nikoli! Mi se naveličamo prositi za odpuščanje. Molimo za milost, da se ne bi naveličali prositi za odpuščanje, kajti on se nikoli ne naveliča odpuščati.

Verovati pomeni zaupati se usmiljeni Ljubezni, ki stalno sprejema in odpušča, ki nosi življenje in mu podeljuje smer.

Evropa potrebuje vašo zavzetost, vaš pogum in vašo vero, da bi premagala težke trenutke, ki jih še vedno živi.

Zelo skrbite za duhovno življenje, ki je vir notranje svobode. Brez molitve ni notranje svobode. Oblikovanje po Kristusu, lastno duhovniški duhovnosti, bo za vas postalo dragocen zaklad, če boste gojili molitveno življenje in če bo vaše vsakdanje delo šola vašega posvečenja.

Berite in vztrajno premišlujte Gospodovo besedo, da boste verovali, kar ste prebrali, učili, kar ste v veri dojeli, živeli, kar ste učili. Pomnite tudi, da Božja beseda ni vaša last: je beseda Boga. Cerkev pa je varuhinja Božje besede.

Eno je greh, drugo pokvarjenost. Sami sebe moramo prepoznati kot grešnike. Da, vsi tukaj smo grešniki, ne pa pokvarjeni.

MARIJANSKO SVETIŠČE

Petrovče

»V lepi Savinjski dolini, ki s svojim naravnim čarom in bistro Savinjo vabi in miče, leži daleč naokrog znana vas Petrovče, znana ne le po svoji ljubki legi in prijaznemu prebivalstvu, temveč veliko bolj s svojo cerkvijo, posvečeno Materi Božji. Zidana pred stoletji je postala kmalu privlačna božja pot za vso Savinjsko dolino in širšo okolico. Ko se je zvedelo o velikem čudežu, ko je grof Miglio hotel sneti prstan, ki ga je podaril Mariji, ker ga je čudežno ozdravila in ji obljubil večno zvestobo, da bi se poročil, a je zakrivila prst, so začeli prihajati romarji od vseh strani. Bolni in betežni so iskali pri čudežnem kipu Marijinem svojega zdravja in ga tudi dobili. Kadar je divjala bolezen, kadar so razsajale ujme, kadar je grozila krvava vojska, Petrovska Marija je bila zatočišče in pribežališče. Številne zahvalne podobe, zlate verižice, prstani so živa priča, da je Marija uslišala prošnje bednega ljudstva in ga ščitila. Z grozo je poslušal narod vest, ko so lansko leto udrli tatovi ponoči v cerkev in odnesli Nebeški kraljici njen nakit. Vse poizvedovanje ni nič izdalo. Za roparji ni bilo ne duha ne sluha. Marsikatero oko se je porosilo ob tej žalostni novici. Trume so hodile v Petrovče gledat oropano Marijo in takoj se je našlo nekaj žen in deklet, ki so darovale svoje ovratne verižice Mariji. Da, narod je imel v njo največje zaupanje, to pričujejo tudi razne narodne pesmi, zelo starega izvora.«

(Nunčič, J. (ponatis 1927). Petrovska Mati Božja.)

Marijino romarsko svetišče v Petrovčah ima večstoletno tradicijo. Od čudeža, ki se je zgodil baronu Migliu, na ta sveti kraj milosti romajo ljudje, da bi se svoji Materi priporočili, zahvalili, z eno besedo, da bi se izročili v njeno varstvo. **Pred njenim glavnim oltarjem sta pobožno molila tudi habsburški cesar Ferdinand in cesarica Marija Ana, ko sta bila leta 1844 na obisku v Celju.**

Zgodovina petrovške romarske cerkve sega daleč nazaj. Po ljudskem izročilu naj bi prva cerkev v čast Materi Božji bila tu zgrajena že v IX. stoletju. Z gotovostjo pa smemo reči, da je troladijska got-ska cerkev stala tukaj konec 14. stoletja. Zgradili so jo celjski grofje v čast **“Naši ljubi Gospe”**.

Grof Friderik Celjski je tu leta 1442 ustanovil prvo kaplanijo s stalnim duhovnikom, da bi bil na razpolago domačim vernikom in romarjem. Iz tega sklepamo, da je cerkev že takoj v začetku slovela kot romarska cerkev. Sedanjo baročno obliko je petrovška cerkev dobila v drugi četrtini 18. stoletja po zaslugi baronov Miglio, lastnikov graščine Novo Celje, zlasti barona Franca Miglia. Takrat so jo tudi podaljšali proti zahodu, da bi mogla ob Marijinih praznikih sprejeti večje število romarjev, ki so v procesijah in posamič prihajali sem. Obe stranski ladji so takrat prezidali v osem stranskih kapel in v šestih postavili stranske oltarje.

Glavno ladjo in vse stranske kapele je leta 1875 s freskami poslikal beneški slikar Jakob Brollo, strop prezbiterija pa v duhu rokokoja Anton Lerchinger.

Na koru so znamenite orgle italijanskega mojstra Gaetana Callide iz leta 1796, v tretji levi stranski kapeli pa je najstarejši leseni oltar na Slovenskem, t. i. "Plainerjev oltar", iz leta 1605.

Po svoji arhitekturi, opreми in umetninah spada petrovška cerkev med kulturno-umetniške spomenike prvega reda ter lepše baročne cerkve v Sloveniji. Umetnostni zgodovinar Jože Curk jo imenuje **"vaška umetniška galerija"**.

Posebna pozornost te cerkve pa velja glavnemu oltarju z milostnim kipom Petrovške Matere božje. Oltar je delo baročnega štajerskega kiparja Vida Königerja iz leta 1760. Njegovi so tudi trije kamniti kipi, imenovani **„Petrovški križi“** zunaj cerkve.

Marijin milostni kip na glavnem oltarju je delo neznanega umetnika in predstavlja v skoraj naravni velikosti smehljajočo se kronano Marijo z detetom Jezusom v levici in žezlom v desnici. Kip naj bi umetnik delal po živem modelu. Umetnik in šola do danes nista znana.

Kip je izredno lep, topel in mil. Stara petrovška romarska pesem o njem poje: **"Vsa je gnadleva, glih ko bi živa bla, njena podoba na smeh se derži."** Umetnik je hotel s tem kipom izraziti dobroto in ljubezen Božje Matere. Da je zaupanje v moč Marijine priprošnje pri Bogu upravičeno, pričajo zahvalne podobe in fotografije za glavnim oltarjem.

V grobnici pod prezbiterijem je poleg barona Miglia pokopana tudi prva slovenska pesnica Fanny Hausmann, hčerka lastnika graščine Novo Celje in dobrotnica petrovške cerkve. Marijino svetišče in župnijo Petrovče od leta 1965 oskrbujemo in upravljamo dominikanci. Gotovo pa je največja čast za petrovško Marijino svetišče to, da ga je leta 1984 papež Janez Pavel II. povišal v baziliko.

Petrovška bazilika je od ustanovitve nove celjske škofije njeno osrednje romarsko svetišče. Romarski shodi so na Marijine praznike, na velikonočni in binkoštni ponedeljek, glavna pa sta na veliki in mali šmaren. Od pomladi do jeseni se, poleg posameznikov, zvrsti v baziliki tudi več romarskih skupin iz Slovenije in zamejstva.

PESEM PETROVŠKI MARIJI (LETO IN AVTOR STA NEZNANA)

V lepi Savinski dolini dviguje
Se cerkev petrovška, od nekdaj že sluje
Zaradi prekrasne podobe Marije,
Nebeška milina z obličja ji sije.
Pobožni častilec obstane, strmi,
Ko mrak se že vlega, ko solnce blišči.

Od nekdaj že romarji sem so hiteli,
Poklonit se roži, Mariji, želeli.
Grof Miljo sezidal je slavno graščino,
Cvetlice nasadil nad čisto Savino.
Seveda Marija naj bila bi zmir
Neskaljene sreče, ljubezni mu vir.

Le z desno je v desno Mariji grof segel,
Ji zvesto obljubil, pred Bogom prisegel,
Da njo le deviško nevesto bo snubil
In druge device nikdar ne bo ljubil;
Zlat prstan ji dal je v zaveze spomin,
Ostal ji na veke zvest ženin, zvest sin.

Ko to zaročitev veselo praznuje,
Že strašen vihar iz Turčije prihruje.
Požar in pogibel divjata ob Savi,
Okrog in okrog le poboji krvavi.
Junaki krščanski na vojsko gredo,
Med njimi grof Miljo, ki jemlje slovo.

Z molkom v levici, meč pa v desnici
Junaka se bliska pri Turški Dubici;
Krvi se že penita Una in Sava,
Na nebu šviga že šiba krvava.
Krščanska kri teče kot potok dereč
Pa iskre le kreče še Milijev meč.

Le semintja redko »Marija« se čuje,
Ko z ranami Miljo pokrit omaguje.
Poslednjič se zgrudi na turške ravnine
Najkrasnejši biser Savinske doline;
Že solnce zahaja, nagiba se dan,
Ko ženin Marije je v sužnost peljan.

Pomlad ljubezniva že petič prihaja,
Kar v žalosti srce jetnika se taja.
Noč črna že Carigrad zopet pokriva,
Vse mirno spi – solze pa (vroče) pa jetnik preliva,
Ko hipoma vrata se ječe odpro.
Glej Turkinja zala skrivaj stopi v njo.

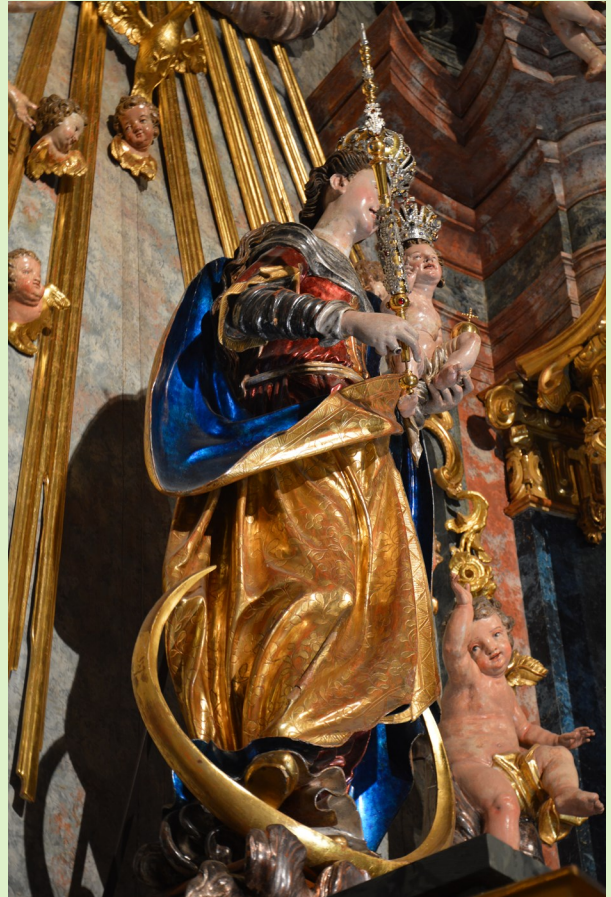
»Le hitro! Le hitro!« pokliče junaka,
»Že ladja za tvoj beg najeta te čaka«
Ga turško obleče, verige odklene
In prosi: »Oj vzemi s seboj tudi mene!
S teboj čem živeti, s teboj čem umret',
Kristjanka postati i svet krst prijet'.

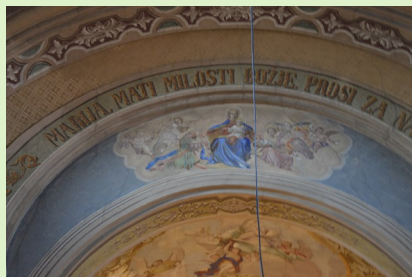
Ko v jutranjo zarji se vzbuja narava.
 Že ladja na morju z bekuncema plava.
 In plava in jadra do svetega Rima,
 Kjer krst je prejela pobožna Fatima
 Svet Oče odvežejo grofa obljub
 Ki novo kristjano, nevesto, si snub.

Ko tretjič povrne se mlada nedelja,
 V Petrovče k Mariji hitita vesela:
 »Odpusti Marija!« grof moli, »da vzamem
 svoj prstan in Agato, ženo objamem.«
 A kakor bi trenil, kip prst zakrivi
 In grof pa presunjen strahu omedli.

Ko zopet zave se, Mariji obljubi,
 Da druge neveste več nikdar ne snubi.
 Njej v čistosti zanje le hoče služiti
 Ter z vencem devištva v Sveti raj priti.
 Agata vsa ginjena v samostan gre,
 In tam opatica deviška umre.

V Petrovčah zdaj ženin Marijin počiva,
 Nebeški mir duša njegova uživa.
 A prstan leskeče na prstu Marije,
 Nebeška milina z obličja ji sije.
 Pobožni častilec obstane, strmi,
 Ko mrak se že vlega, ko solnce blišči.

Predstavitev poštne znamke

Ob spominskem dnevu prenosa telesa sv. Dominika, v torek 24. maja, je bila v palači Hrvatske akademije znanosti in umetnosti javnosti predstavljena nova znamka Hrvatske pošte, izdana v čast 800. obletnice dominikanskega reda. Znamka prikazuje portal dominikanske cerkve v Trogirju, na katerem je prikazan zagrebški škof blaženi Augustin Kažotić, najpomembnejši dominikanec v zgodovini tega reda na Hrvaškem in hkrati prvi hrvaški blaženi. Zbrane je nagovoril predsednik Hrvatske akademije znanosti in umetnosti akademik Zvonko Kušić. Dejal je, da Akademija z promocijo poštne znamke, posvečene jubileju dominikanskega reda, daje posebno priznanje dominikancem, kakor tudi sporočilo javnosti o njihovem neizmernem pomenu za hrvaško kulturo, znanost in družbeni razvoj ter za povezovanje Hrvatske z Evropo. Navzoče je spomnil, kako je sam utemeljitelj dominikanskega reda, sv. Dominik, leta 1221 poslal na Hrvaško svojega bližnjega sodelavca Pava Dalmatinca, profesorja na bolonjski univerzi. Poudaril je zasluge blaženega Augustina Kažotića, ki je kot zagrebški škof v Zagrebu ustanovil katedralno šolo kot prvo za višji študij na Hrvaškem in tudi prvo fakulteto v hrvaškem prostoru, ki so jo dominikanci ustanovili v Zadru. O prispevku dominikancev k hrvaškemu verskemu, kulturnemu, znanstvenemu in družabnemu življenju je spregovoril provincial Hrvatske dominikanske province Oznanjenja Blažene Device Marije oče Anto Gavrić, ki je spomnil na temeljno geslo domini-

kanskega reda, ki ga je oblikoval blaženi Jordan Saški, prvi naslednik sv. Dominika: »Sveto živeti, učiti in pridigati.« Ob odlikah svetosti morajo člani Reda pridigarjev izstopati v znanju in študiju. Zato so bile pogosto ob dominikanskih samostanih odprte šole. Poleg blaženega Kažotića je omenil, da je dominikanski red dal hrvaškemu narodu tudi prvo blaženo, to je blaženo Ozano Kotorsko, 32 dominikanskih mučencev, ubitih v Bosni med tatarsko invazijo (1242), ter Nikolo Milinovića, utemeljitelja samostana na Čiovu in Dominika Barača, za katerega se pripravlja predlog za beatifikacijo. Poleg blaženega Kažotića je na znamki prikazan motiv sv. Marije Magdalene, ki jo Red pridigarjev časti kot svojo sozaščitnico zaradi njene vloge kot prve oznanjevalke vstajenja. Provincial se je zahvalil Hrvatski pošti in HAZU, da so se s tem dogodkom pridružili proslavljanju velikega dominikanskega jubileja. »Naj ta poštna znamka povezuje ljudi na Hrvaškem in izven nje,« je zaključil. Na tej predstavitvi so bili poleg mnogih povabljenih tudi podpredsednik hrvaške vlade Ivan Tepeš, namestnica župana Zagreba Vesna Kusin, načelnik Urada za izobraževanje, kulturo in šport Zagreba Ivica Lovrić, predsednik Hrvatske konference višjih redovniških predstojnikov in predstojnic br. Jure Šarčević ter zastopnik zagrebškega nadškofa kardinala Josipa Bozanića oče Marko Kovač. V glasbenem delu programa je sodeloval zbor dominikanskih bogoslovcev. Program je pripravila dr. sc. Tanja Baran, v.d. glavne urednice Radio Sljemena.

HDP

BLAŽENI AUGUSTIN KAŽOTIĆ

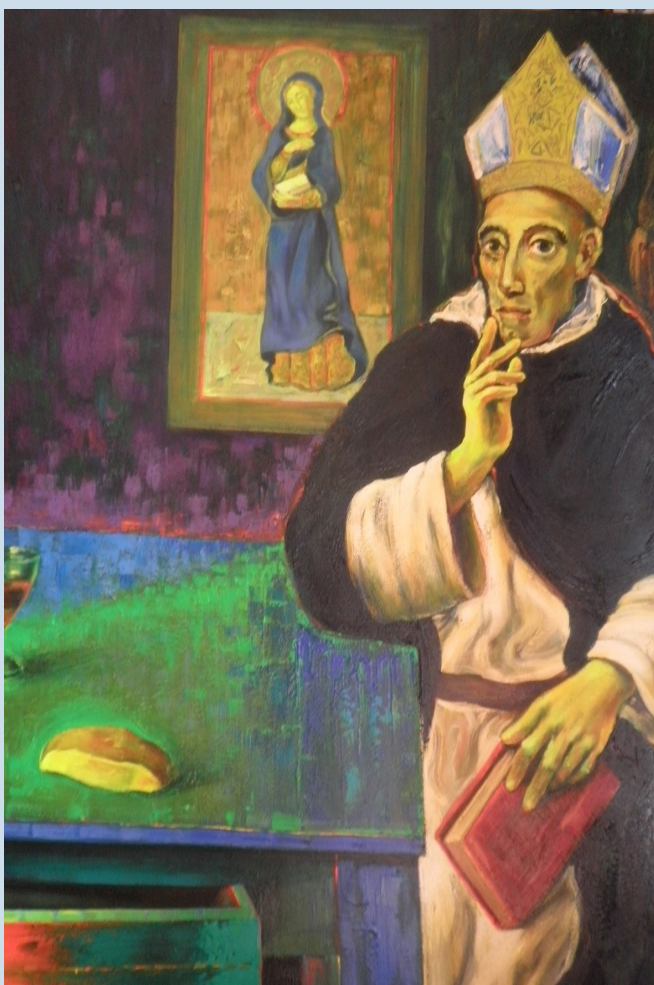
God: 3. avgust

Blaženi Augustin se je rodil okoli leta 1260 v Trogirju. Otroštvo je preživel v svojem rodnem mestu, potem pa sledil Božjemu klicu in vstopil v red svetega Dominika. Ko je prišel v Pariz, mu je bila omogočena vrhunska teološka in filozofska izobrazba takratnega časa. Postal je zelo goreč pridigar Resnice, kasneje celo škof Zagreba in Lucere. Za škofa ga je imenoval papež Benedikt XI. (dominikanec) leta 1303. Spoznal ga je najverjetneje med njegovim obiskom v Rimu. Kažotić je bil dvajset let škof obširne zagrebške škofije. Kot škof je bil zelo aktiven in pogosto je obiskoval cerkve v svoji škofiji ter na poteh pridigar in delil zakrament sv. birme. Augustin je bil škof v času, ko sta Hrvaška in Ogrska preživljali državljansko vojno za prestol. Kot škof je osebno skrbel za duhovniški podmladek. Bogati so za svoje šolanje v semenišču plačali, siromašni pa so se šolali brezplačno. Kažotić je v zagrebški stolnici uredil bogoslužje. Preuredil je dotedanji posebni zagrebški obred, nekaj po papeževih predpisih, nekaj po dominikanskem obredu. Mnogi plemiči so ga zaradi njegovega značaja in kreposti jemali za sodnika v svojih sporih. Ko je tudi sam kot zagrebški škof doživel krivico od nekega plemiča, sile ni vračal s silo. Znano je, da je zaradi tega živel v velikem pomanjkanju in siromaštvu. Augustin Kažotić je kot zagrebški škof zaradi svoje svetosti življenja, kulture in močne besede med vsemi hrvaško-ogorskimi škofi užival velik ugled. Zato so mu državni stanovi 1318. leta zaupali diplomatsko misijo pri papežu Janezu XXII. v Avignonu (prebivališče takratnih papežev). Moral je pred papeža prenesti tožbe zaradi zlorab, ki so jih povzročali plemiči kralja Karla Roberta Anžuskega kakor tudi sam kralj. Papež je Augustina nekaj časa zadrževal na svojem dvoru, ker je sovražno razpoloženi kralj nasprotoval njegovi vrnitvi v Zagreb. Papež je bil zaradi tega prisiljen Augustinu dodeliti drugo škofijo. To je naredil leta 1322 s premestitvijo v Lucero v Neapeljskem kraljestvu, kjer se je naš blaženi posvetil spreobrnitvi Saracenov. Tu je služboval samo leto dni. 3. avgusta 1323 je umrl. Čeprav je le kratek čas prebival v tem kraljestvu, je za sabo pustil sloves svetega in revnega pastirja, ki so ga takoj po smrti začeli častiti kot svetnika. Njegovo telo je bilo najprej pokopano v cerkvi svetega Dominika, potem pa je bilo preneseno v katedralo. Čaščenje Augustina je uradno potrdil papež Inocenc XII. leta 1700 in ga s tem razglasil za prvega hrvaškega blaženega. Klement XI. je čaščenje razširil po Hrvaški, Dalmaciji in škofiji Lucera. Danes se njegovo telo nahaja v srebrnem sarkofagu (izdelan 1937).

Blaženi Alojzij Stepinac, takratni zagrebški nadškof, je organiziral prvo hrvaško narodno romanje v Lucero. Ob 650. obletnici smrti blaženega je bilo zopet organizirano romanje, tokrat pod vodstvom nadškofa Franja Kuharića. Pri svečani maši v Luceri v nedeljo, 19. avgusta 1973, so verniki slišali pismo, ki sta ga sestavila mons. Franjo Kuharić in lucerski škof mons. Angelo Criscita. Pismo je bilo namenjeno svetemu očetu, da bi pospešil postopek kanonizacije. Od tega pisma je minilo 43 let. Na žalost blaženi Augustin Kažotić še danes ni proglašen za svetnika. Zato tebe, dragi bralec, prosim, da s svojimi molitvami tudi ti pripomoreš k kanonizaciji tega blaženega ponosa hrvaškega naroda.

MOLITEV ZA KANONIZACIJO:

Dobri Bog, Ti nam z življenjem svetnikov daješ vzor in po njihovi priprošnji pomoč. Razsvetli z darom svoje milosti srca škofov, duhovnikov, redovnikov, redovnic, vsega Božjega ljudstva in vseh ljudi dobre volje, da vsak od nas kot pripadnik Cerkve ali kot državljani domovine, naredi vse, kar je dolžan narediti, da bo velikan cerkvene zgodovine, blaženi Augustin Kažotić, razglašen za svetnika. S svojo svetlobo, Gospod, razsvetli našo pamet, da v njegovem apostolskem, učiteljskem, razsvetlenskem, obnoviteljskem, preganjanem in mučeniškem življenju prepoznamo vzor osebne duhovne obnove življenja in kažipot k pravi evangelijski zavzetosti pri obnovi duhovno in materialno opustošene domovine. To Te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen. Blaženi Augustin Kažotić, prosí za nas!

(Vladimir Meglič, "Bl. Augustin Kažotić, naš biskup", (2010.), Hamburg.)

Kristijan Zelić

JOŽEF VIRK

VELIKI SIN SLOVENSKE MATERE

Veliki Slovenec in Božji sodelavec, ki je znal ljubiti domovino, širiti Boga med ljudmi, se približati Bogu in ljudem na preprost in skromen način, s čuvanjem, negovanjem ter izkoriščanjem daru, ki mu ga je podaril On, je danes pozabljen od tega istega naroda, ki ga je ljubil in spoštoval. Avtor mnogih, že ponarodelih, domoljubnih in cerkvenih pesmi je bil v svojem času zelo spoštovan in priljubljen, kar pričuje tudi Slovenski gospodar, ki je ob njegovi smrti zapisal: **»Že prve dni novega leta, namreč 4. januarja, nam je nevsmiljena smrt pokosila enega izmed najiskrenejših in najmarljivejših narodnjakov na Štajerskem. Omenjenega dne je namreč umrl v 70. letu svojega življenja Jožef Virk, župnik v Ločah in marljiv pisatelj in pesnik slovenski. Pokojni je bil blaga duša, za vse dobro vnet in do zadnjega izdihljeja neumorno delaven. Svoje govore še si je vedno pisal ali vsaj načrtal, in pesmic je v starih letih menda več zložil, kakor v svoji mladosti. Pred nekterimi leti smo z lastnimi očmi videli, kako lepo je imel vse svoje rokopise uredjene; samih pesmi je bilo okoli 20 zvezkov, in pri vsaki pesmici je bilo vestno zaznamovano, če je že kje tiskana in če je pri tiskani kaj spremenjeno. Vsiljeval se ni nikomur, ali če ga je kdo kaj poprosil, storil mu je gotovo; zlasti z govorom ali s kako pesmico je bil povsod pripravljen. Spominjamo se, da smo med rokopisi videli: »Govor na Žavskem taboru«, in na koncu pripis: »Ni bilo priložnosti, da bi ga bil govoril«. Pri kat. političnem društvu v Konjicah je bil Virk najzanesljivejši govornik; h godovanju sosednih duhovnikov je prinesel vsakokrat kako pesmico in skoro v vseh za narodno reč važniših okoliščinah je Virk s svojimi pesmicami spodbujal, tolažil ali razveseljeval. – Upamo, da bo nam kdo izmed njegovih prijateljev njegovo življenje obširneje opisal, zlasti pa prosimo častite duhovnike, ki imajo pri njegovi zapuščini kaj opraviti, naj pazijo, da se njegovi rokopisi ne razmečejo in zapravijo, kakor se tolikokrat zgodi. Pokojnega zadnjo pesmico dobil je menda »Slovenski gospodar«; kajti ko je 28. decembra poslal naročnino za sebe in nekatere kmete, napisal je na nakaznici tudi sledečo čestitko za novo leto »Slovenskemu gospodarju«:**

Po vsem sveti – v novem leti

Naj te krasí, - kratkočasi

Slave in ljubezni žar!

Srečno živi, - nevmorljivi

Moj slovenski Gospodar!

Ves Tvoj Jožef Virk m. p. Ločki.«

Vrnimo se v čas pred več kot dvesto leti. 15. marca leta 1810 se je tesarju Jakobu Virku in Mariji r. Cotman rodil sin Jožef. Osnovno šolo je obiskoval v Dobu, nato pa nadaljeval izobraževanje na gimnaziji v Ljubljani (1824 – 1829). Po gimnaziji in ljubljanskem liceju se je odločil obleči talar ter stopiti na pot duhovništva. Ker je imela ljubljanska škofija takrat veliko duhovniških poklicev, se je pridružil bogoslovcem lavantinske škofije in tam opravljal tudi duhovniško službo (dve leti študiral v Ljubljani in dve leti v Celovcu). Kot kaplan je služboval v Grebinju in Dobrli vasi na Koroškem do 1838, nato v Vuzenici do 1839, Grižah, Gornjem Gradu, na Spodnji Polskavi, Črešnjecju in v Olimju do 1850, župnikoval pa je 1850 – 1861 v Kalobju in od 1861 do svoje smrti, 4. januarja 1880, v Ločah.

Za poezijo ga je navdušil Matija Čop, ki je bil njegov gimnazijski profesor (5. in 6. razred) in pa Anton Martin Slomšek v bogoslovju (s Slomškom sta ostala dobra prijatelja). Jožef je bil plodovit pisec posvetnih, pobožnih in prigodnih pesmi. Med posvetnimi so značilne domoljubne, ki govorijo o ljubezni in zvestobi do domače zemlje, o njeni nekdanji slavi in kličejo na delo za blagor domovine. Za ostale pesmi mu je bilo navdih vsakodnevno življenje in opisujejo naravo, letne čase, opevajo pa tudi druge reči, uro, orgle, zvonove, vrt, šolo... Po številu je največ nabožnih, Marijinih in zaradi tega si je zaslužil naziv Marijin pesnik. Jožef ne sodi med velike pesnike, a med boljše Slomškovega kroga. Njegove pesmi so preproste, ljudsko ubrane v lepem jeziku, dobro rimane, da se tako rekoč same pojo; zato so se tako hitro prikupile ljudstvu. Kot Slomškov učenec je večino pesmi objavil v Drobtnicah in Zgodnji Danici, prišale pa so jih tudi Slovenske novine, Novice, koledar Mohorjeve družbe, Vodnikov spomenik in drugi (večina njegovih zapisov je ostalo v rokopisih). Mnoge pesmi so uglasbila znana slovenska imena: Gustav Ipavec, D. Fajgelj, Anton Förster, A. Hajdrih, Stanko Premrl, Gregor Rihar...

Matija Čop

bl. Anton M. Slomšek

V času svojega službovanja v Grižah je vzljubil Petrovško Mater Božjo, h kateri je rad zahajal po duhovno in pesniško inspiracijo. Zelo je bil očaran nad njeno lepoto. Morda sta ravno njen prečudoviti nasmeš in pogled ustvarila pesmi kot so Veš, o Marija in Spet kliče nas venčani maj, ki jih danes prepeva vsaka verna slovenska duša.

Jožef Virk je bil velik častilec Marije. Poleg tega, da je večino svojih prečudovitih pesmi posvetil naši ljubi Gospe (Spet kliče nas venčani maj, Veš o Marija...), je bil tudi prvi, ki je lepo, staro slovensko pobožnost - ŠMARNICE prenesel med preproste ljudi. Prve šmarnice so leta 1851 obhajali v ljubljanskem semenišču, leta 1855 pa prvič v kateri od župnij, in sicer v romarski cerkvi na Kalobju. Od takrat to pobožnost v maju obhajajo v vsaki cerkvi in tudi pri številnih kapelichah.

Jožef Virk je bil v več pogledih izjemen človek in dušni pastir. Za večno pa bo v slovensko narodno zapuščino vpisan kot najbolj plodovit avtor takratnega časa, saj je napisal več kot 4000 pesmi. Ozaljšan je že z nazivom Marijin pesnik, brez dvoma pa mu lahko podelimo tudi naziv pesnik slovenskega srca in njegove ljubljene domovine.

Nekaj naslovov njegovih pesmi:

Slovensko dekle,
Slava Slovincem,
Slovenci smo,
Vrli Slovenec,
Sreče dom...

Jožef Virk

POZDRAVLJENA SLOVENIJA

25 let samostojnosti

Lubi Slovenci!

Če ljubimo domovino...Naša čudovita, z vsemi čari ozaljšana dežela praznuje 25 let ponovne svobode. Vprašam se, kako to doživljamo mi? Kako je mogoče, da še dopustimo, da danes med nami plamtijo iskre pogorišč, ki tu in tam izbruhnijo v ogromen kres. Ali nismo ta kres s ponosom enotni pogasili pred 25 leti? Našemu narodu se je stoletja prodajala laž. Sami smo se oklepali okov in se držali laži, čeprav je bila resnica pred nami...Kako se lahko še danes ti, preizkušeni hlapčevski narod, dopustiš voditi neresnici, ki ti podira temelje? Kje so zdaj veliki Slovenci: Cankar, Slomšek, Prešeren, Trubar, Vodnik, Virk, Maister...in ostali sinovi Sloveče matere, ki so si prizadevali za narodov blagor? Govorimo o državi, s katero nismo zadovoljni, govorimo o domovini, katere ne čutimo in govorimo o narodu, ki ni enoten. Kako lahko potem sploh pričakujemo besedo, kateri se vsi izmikamo – domoljubje? Kaj je domoljubje? Domoljubje je ljubezen do svoje rodne zemlje, ljudstva, kulture, jezika, zgodovine! Si bomo dovolili, da nas prepričajo, da tega nimamo? Potisni jezo in sovraštvo na stran, sprostí se in odpri oči. Kamor koli se boš ozrl, boš videl lepoto našega ponosa. To je Slovenija! Slovenija niso politiki, Slovenija niso delitve na leve in desne, Slovenija niso prepiri in tekmovanja z drugimi državami, Slovenija niso "tajkuni in barabe". Slovenija smo mi, naša kultura, zgodovina, jezik, narava, ljudje...Prevečkrat nesmiselno poudarjamo: "Slovenija smo mi !" Zakaj smo torej jezni sami nase, zakaj se ne spoštujemo, ljubimo, zakaj nismo ponosni, srečni... Dragi moji, današnji naš narod potrebuje "bratstvo in enotnost" ki pa ju ne bomo dosegli s poveličevanjem režimov, ki so po celem svetu obsojeni za krvave, kar je še kako občutil slovenski človek. Spominjajmo se raje naše, slovenske zgodovine, ki je bolj bogata in častna, a žal zavržena in poteptana. Širimo narodno zavest in domoljubje!

"Ker narod potrebuje v teh težkih časih vse svoje sile, kliče vse in vsakogar! Če kdaj, v teh časih je potreba, da si zvesto pogledamo iz obraza v obraz, da si sežemo v roke, se strnemo v eno vrsto. Strahopetec je, kdor zdaj trepeče, da bi se mu ob takem zbližanju morda ne odkrhnila ta ali ona mrvica njegovih strankarskih načel in njegovega svetovnega nazora. Prijatelji, zdaj gre za življenje in smrt! Jaz upam v življenje! In takrat, kadar si uresničimo to pravo življenje, takrat si bomo zopet pogledali v oči in se povprašali: "Kdo si? Kako misliš ti? Ali si mi brat ali ne-brat? - Zdaj pa je vrsta ena, je prapor en sam! /.../

Ivan Cankar

»Nikdar se še ni naš slovenski narod tako visoko, tako sijajno razmahnil, kakor v teh zadnjih dveh letih vojne. Dokazal je vsemu svetu, da je zrel za svobodo, zrel za lasten svoj dom. Priznam odkrito, da sem v prvih mesecih vojne trepetal za ta narod, ki ga ljubim, kolikor človek ljubiti more. Rekel sem si v plahem srcu: "Ta peščica dobrih ljudi ob Adriji bo v svetovnem metežu izginila, bo poteptana, truplo njeno bo vrženo v morje!" - Ni me sram tiste plahosti; saj vem, da jih je bilo mnogo, ki so mislili kakor jaz. Kmalu že pa sem videl znamenja, videl jih v svojo srčno radost in obenem v svojo sramoto, da tega naroda, ki ga ljubim, nisem poznal. Ne poznal odporne moči njegove, ne politične zrelosti njegove, ne njegove samozavesti. Tako so nas tujci in potujočenci delali majhne in slabe, da smo nazadnje že sami verovali v to svojo neznatnost in nemoč! Izkazalo pa se je, da nas ta silni vihar ni potisnil k tlom, temveč, da nam je opral duše in srca, nas pomladil, nas dvignil kvišku! /.../

Ivan Cankar

»Jaz bratje pa vem za domovino in mi vsi jo slutimo. Kar so nam siloma vzeli, za kar so nas ogoljufali in opeharili, bomo dobili povrnjeno in poplačano s stoterimi obrestmi! Naša domovina je boj in prihodnost; ta domovina je vredna najžlahtnejše krvi in najboljšega življenja. Iz muke trpljenja in suženjstva nešteti milijonov bo vzrasla naša domovina: vsa ta lepa zemlja z vsem svojim neizmernim bogastvom. Tedaj bodo le še grenak in grd spomin te gosposke domovine, na suženjstvu zidane, s krvjo in solzami gnojene, sramota človeštva, zasmeh pravici...«

Ivan Cankar

Zgraditi moramo novi dom, in to enotno. Ni več prostora za zamazane oči in umazani um na eni in drugi strani. Ni prostora za prepir ljudi, ki niso ničesar krivi. Neresnica je zločinec. Ona je bila, je že v letih in danes, ko smo svobodni in demokratični, je slovesni čas, da jo uničimo! Ali ne poudarjamo, da delamo vsi za eno stvar, za Slovenijo, za Slovence. Potem pa pričnimo, bratje! Dosti nam je gledanja ene strani, ki noče svobodne Slovenije, ki noče svojega naroda imenovati Slovenci in ki želi brisati zgodovino. Dosti nam je gledanja druge strani, ki pobožno nagiba glavo, potem pa obsoja, ne odpušča, se prepira in grozi. Povem vam, ko bi bili eni in drugi resnično to, za kar se izdajajo, potem bi živeli v blaženosti, tako pa je le peščica zrelih in pravih Slovencev. Poudarjamo molitev za žrtve te in one stvari... Jaz pa vas vabim, dragi bratje in sestre, da molite za tiste, ki so ta in oni zločin napravili. Sami pa si prizadevajte, da škode, ki jo doživlja naš narod, ne povečujete, ampak jo z Božjim blagoslovom odpravljate. Prosite svojo Mater za uteho in podporo. Njej smo se z vero izročili tistega odločilnega leta. Ona je bila Mati našega naroda od nekdaj, naj tudi ostane!

Včeraj so bile dovoljene sanje, danes pa je nov dan, ki je zrasel iz naših sanj. Danes jaz in ti drživa v rokah orodje, s katerim bova zgradila sebi dom. Dosti je bilo tavanja, mar ne vidiš konec tej zablodi? Ustvari si domovino, v kateri boš lahko dobro živel, delal in se pripravljaj za večnost. Naj bo to tvoja domovina in tvoj ponos! Obrnimo stran kronike in popišimo nov list v naši slavni zgodovini. Slavna zgodovina stoletij, ki pa nam je danes zamolčana. Zakaj? Mar smo bili res vedno samo sužnji in hlapci?

Na dom svoj novozgrajeni bomo Slovenci napisali: "Iz močvirja se je vzdignil!" Iz ponižanja, iz hlapčevstva, iz sramote in bede se bo vzdignil naš narod v novo, svetlo življenje, očiščen in pomlajen, vreden član v družini narodov. V današnjem svetu večkrat slišim: "Sem to, kar sem!"...Bodimo to, kar smo...Smo Slovenci! Sem **SLOVENE**C! Živela domovina, slovenski brat in sestra! Če ljubimo domovino...

Naj živi domovinska zavednost, da bomo lahko brez sramu, kot vredni Sinovi (Slovenci) živeli s svojo Materjo (Slovenijo)!

***Poišči pot si svojo končno sam,
Slovenec moj, in ne pozabi:
sovrag ti pravi je le "brat Slovan",
ki vselej lopnil prvi bo po tvoji glavi!***

(Leopold Verbovšek, 1985)

***Bog mi je priča, da vse tukaj navede-
no mislim z iskrenim srcem za iskren
namen.***

***Spet terte so rodile,
prijatl'i vince nam sladkó,
ki nam oživlja žile,
serce razjásni in oko.
Ki vtopi
vse skerbi,
veselo upanje budi.***

***Komú prvo zdravico
napili bomo krog in krog?
Slovincov porodnico,
deželo našo živi Bog.
Brate vse,
kar nas je
sinov slovenske matere!***

***V sovražnike 'z oblakov
rodu naj na'šga treši gróm!
Prost, ko je bil očakov
naprej naj bo Slovincov
dom!
Naj zdrobé
njih roké
verige vse, ki jim težé!***

***Edinost, sreča, sprava,
k njim naj nazaj se vernejo!
Otrók kar ima slava
vsi naj si v róke sežejo,
de oblast
spet in čast,
ko ble ste, boste naša last!***

***Bog živi vas Slovenke,
prelepe žlahtne rožice!
Ni take je mladenke,
ko naše je kervi dekle;
ko do zdej,
za naprej
slovite drage vekomej!***

***Ljubezni sladke spona
naj vežejo vas na naš rod,
v njim sklepajte zakone
de nikdar več naprej od
tod.
Hčer, sinov
zarod nov
ne bo pajdaš sovražnikov!***

***Mladen'či! Zdaj se pije
zdravica vaša, vi naš up!
Ljubezni domačije,
noben naj vam ne osmertí
strup!
Ker po nas
bode vas
jo serčno varvat' klical čas.***

***Živé naj vsi naródi,
ki dan dočakat hrepené,
da koder sonce hodi
ne bo pod njim sužne gla-
ve!
Kup'ca ta
njim velja
naj Bog jim dobre sreče da!***

***Visoko zdaj prijatl'i,
kozarce zase vzdignimo!
Saj smo se vsi pobratli,
saj eno misel mislimo;
Bog naj te,
Bog naj me,
naj nas živi tovar'se vse!***

Amen.

VRATA NEBEŠKA

Prosi za nas!

Vsi se v svojem življenju slej kot prej ustavimo in zamislimo ob misli na poslednje dni. Zanimivo je, da so tudi med nami takšni »kristjani« ki razmišljajo o smrti kot v popolnem koncu. Zakaj razmišljanje o smrti namesto razmišljanja o življenju (svojih delih) , kaj si že dobrega naredil in kaj še lahko? Ali nas mora res ob misli na smrt preleteti strah in žalost? Jezus nam je dal mnogo prilik o Nebeškem kraljestvu, a obstaja samo ena pot, pot *vere, upanja in ljubezni*. Zakaj torej imenujemo Marijo – VRATA NEBEŠKA? Ona je prehodila pot vere, upanja in ljubezni in nam s tem pokazala najodličnejšo človeško pot, ki nam odpira vrata v večno srečo. Torej za nas v zemeljskem življenju veljajo tri svete svari (vera, upanje in ljubezen) brez katerih ne moremo zaživeti. Ena brez druge ne morejo, povezane so v popolno, odrešujočo popolnost.

Danes mnogi ne verujejo več ne v nebesa, ne v pekel. Svoje življenje ustvarjajo na nekrščanskem temelju. Še malo pa tudi grehov ne bo več, danes se zdi vse normalno in vsako početje ima za seboj pravice in je opravičeno. Mnogokrat pa se grešno početje današnjega svete skriva za nesmiselnimi stavki »Vsi smo samo ljudje« in »Živi se samo enkrat«. Ravno zaradi tega, da smo vsi ljudje, ustvarjeni po Božji podobi, da nosimo v sebi delček Božjega bi nas moralo privlačiti k svetosti. Da, živi se samo enkrat in ta edinstven dar življenje se ne sme zapraviti, ampak se mora graditi in pripravljati za večnost.

Morda se ob vzkliku »Vrata nebeška« spolnimo še na kakšna druga vrata, ki so omenjena v Svetem pismu. Spomnimo se Jezusove obljube apostolu Petru, ko pravi: »Ti si Peter (skala) in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala. Dal ti bom ključ nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih« (Mt 16,18-19).

Mar ni nekoliko čudna besedna zveza: vrata podzemlja ne bodo premagala Cerkve. Saj se vrata nikoli ne bojujejo. Z vrati tudi ne napadamo. Kaj hoče povedati Jezus Petru, ko govori o vratih podzemlja? Vrata so bila včasih simbol moči. Mestna vrata so bila mogočna, težka, okovana, trdno zapahnjena. Po mogočnosti vrat se je pravzaprav lahko cenilo mesto, njegovo bogastvo in njegova moč. Torej Jezus Petra hrabri, naj se ne plaši mogočnega videza podzemlja in njegove moči. Njegova moč, ki se kaže v mogočnosti njegovih vrat, ne bo nikoli premagala Cerkve.

Kako nazorna je primerjava teh dveh vrat: nebeška in peklena, kot poje pesem v čast apostolu Petru. Peklena vrata razkazujejo svojo moč, Vrata nebeška pa je krhko judovsko dekle. Pa vendar ji nobena sila nič ne more. Kako drugačna je Božja logika. Najdragocenejše stvari postavlja v najpreprostejše in najbolj krhko človeško varstvo. Marija je krhka posoda duhovna, nežna hiša zlata, preprosta skrinja zaveze in prosojna vrata nebeška. Ko zremo v nebesa, vrat sploh ne opazimo. V njih že vidimo poveljčnega Sina in njegovo mater Marijo, občestvo svetih v krogu lepote Boga Očeta in Svetega Duha. Vrata? Vrata nebeška so zato, da vstopamo skozi, da lahko pristopimo. Nebesa za obrambo ne potrebujejo vrat, nebeška vrata le vabijo človeka, naj se približa Božji skrivnosti in vstopi vanjo. To je Marija! Vsa prosojna je za Jezusa. Nikoli ga ne zastira, nikoli. Vedno s svojo lepoto le vabi v njegovo bližino, vabi, da mu sledimo, da stopimo v to popolnoma drugačno logiko. Kjer Oče blagruje uboge v duhu, žalostne, krotke, lačne in žejne pravice, usmiljene, čiste v srcu, preganjane in tiste, ki delajo za mir. Ko Marijo opevamo s prispodobo nebeških vrat, govorimo najbolj o njeni prosojnosti za Boga ter o lepoti njenega življenja, ob katerem se lahko navdušujemo za hojo za njenim Sinom. Marija nas vabi k svojemu Sinu, je vrata do Njega in vrata do nebes. Zato še kako drži pregovor: Po Mariji k Jezusu.

DOMOVINA

»Tu na zemlji smo le popotniki, ki romamo proti večni domovini«. Ključ nebeških vrat je zaupan našim rokam. Dokler smo vezani na ta svet le še z enim vlaknom svojega srca, še ne bomo našli notranjega ključa, ker nam misli in pogled uhajajo na ta svet. Samo tisti, ki se usmeri z vsemi svojimi občutki, mislimi, besedami in dejanji v notranjost, bo našel zaklad, ki naredi človeka blaženega. Samo tako pridemo do ključa, ki odklepa vrata življenja. Z notranjo močjo, ki izvira iz duhovnosti odpremo vrata in se znajdemo v večni domovini. Naša odločitev mora biti nagla in odločna, brez kolebanja. Ne moramo biti enkrat za Boga, drugič spet za svet. Takšno življenje ni pot v nebo. Kakor pravi Pavel Galačanom: *»Za svobodo nas je oprostil Kristus. Stojte torej trdno in se ne dajte zopet vpreči v jarem hlapčevanja. Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje; samo da vam svoboda ne bo pretveza za mesenost, marveč drug drugemu služite z ljubeznijo. Zakaj vsa postava se dopolnjuje v eni besedi, namreč: »Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.« Če se pa med seboj grizete in ujedate, glejte, da se med seboj ne pokončate. Pravim pa: Po duhu živite in ne strežite poželenju mesa. Zakaj meso poželi zoper duha, duh pa zoper meso; ta dva sta si namreč med seboj nasprotna, da ne delate tega, kar bi hoteli. Ako se pa daste voditi duhu, niste pod postavo.« (Gal 5,1.13-18)*

Jezus je na Zemljo prinesel seme Nebeškega kraljestva in ga posejal v duše vseh Božjih otrok. Dobro seme zdaj klije le v tistih otrocih Nebeškega kraljestva, ki se dan za dnem trudijo. Plevel je setev hudobnega in klije v tistih otrocih tega sveta, ki ne živijo v edinosti z otroki, ki si prizadevajo za Nebeško kraljestvo. Tudi vi sejte to seme dobrega v mračni svet, na žetev pa počakajte ob koncu časov, ko se bo pokazala plodnost tal in, ko bo pravični žel, ter dober pridelek skrbno shranil. Do takrat pa bodite trdni in stanoviti, ter čuvajte dobro seme, prosite blagoslova in varstva.

Kaj pa se danes skriva za našimi vrati? Nikoli človek še ni imel toliko ključev in vrat, kot jih ima danes. Komaj še poznamo vsa gesla, da bi odprli vsa vrata naših takšnih in drugačnih računov, takega ali drugačnega premoženja. Je za množico skrivnih gesel in skrbno zaprtih vrat mogoče najti Odrešenika? Ali se ne zapiramo vse bolj za zidove lastne moči in z vsemi mogočimi zavarovalnicami varujemo svojo nemoč? Mar ne bi bilo bolje pogledati v svet Marijine lepote, ki ne potrebuje tisoč in ene zaščite. Ker ji je Bog vse, ker je Bog njena moč, nihče ne more premagati nje same. Ona odseva Božjo veličino, ker se popolnoma zaupa njemu. Tudi Marijin čas je poznal mogočna in na svoj način utrjena vrata, ona pa je izbrala Njega, ob katerem je bila vedno varna. Sledimo ji, stopimo skozi nebeška vrata, v svet Marijine lepote in lepote njenega Sina.

Marija, Vrata nebeška, prosí za nas!

PRILIKE O NEBEŠKEM KRALJESTVU

Preden bereš in razmišljaš:

Tudi tisti, ki prejmejo seme pod trnjem, so tisti, ki besede slišijo, a jih skrbi tega sveta in varljivost bogastva zadušijo, tako, da ne prinese sadov. Tisti pa, ki so prejeli seme na dobrih tleh, so tisti, ki slišijo besede in jih razumejo, ki obrodijo sadove in jih prenašajo, nekaterim tridesetkratno, nekaterim šestdesetkratno in nekaterim stokratno. Kdor ima ušesa naj posluša, kdor ima razum naj razume!

Mt 13, 1 – 53

Mr 4, 1-21

Lk 8, 4 - 16

SLOMŠEK NAM SVETUJE

preproste misli velikega človeka

- + Ne pozabimo v veselju trpljenja, da nas sreča ne pohujša! Tolažimo se v trpljenju s prihodnjim veseljem, da ne obupamo.
- + Pisanka, ki se ubije, nikoli več cela ne bo, čistost mladega srca, ako se izgubi, ni je več.
- + Delajmo zvesto, čeravno nam nihče na roke ne gleda. Bog nas vidi, on bo naš plačnik.
- + Ptico boš spoznal po petju, pa človeka tudi: ako lepo petje, ima tudi lepo srce. In kar se o človeku posamezno - se lahko reče o vsem ljudstvu. Iz obilnosti srca se glasijo usta, in kjer ni čednih pesmi, tam tudi prebivati ni veselo.
- + Prenapeta struna počí in prenapeta beseda slabo opravi. Ne ženi previsoko nobene reči! Ne pikaj in ne lizaj, povej pa vsakemu, kar mu gre, toda po meri in pa spodobno!
- + Časa nam malo je Stvarnik odločil, / naj bi spoznali, kak drag je za nas. / Časa nakupiti z dobrim naročil: / večnosti cena sedanji je čas.

+ Nič ne pomaga toževanje; potrebno je dejanje vsakega stanu - zvestoba vsakega dela. Zvestoba bo dala boljše ljudi in boljše čase.

+ V luži se veliko grdega zarodi, še več hudega v srcu lenega človeka.

+ Le za trojno suknjo skrbite otrokom: za poštenost, delavnost in pobožnost; vse drugo jim bo navrženo.

+ V mladosti imaš začeti kaj si pritrgovati in potrpeti, da boš odrasel zdrav in srčen korenjak, ne pa mehkužen meglenjak.

+ Delaj veselo; delo je božji dar, ki nam zemljo polepša, živež poslajša, nam zdravje ohrani in nas greha obvarje.

+ Drevo, ki se preveč košati, malo sadja ali nič ne zarodi. Tudi z mladino se tako godi.

+ Kdor prerad obeta, zaupanje drugih od hiše pomete in ponavadi moč beseda ni. Če več obljubimo, kakor dopolnimo, svoje poštenje zgubimo.

+ Dajmo Bogu, kar je božjega, in Bog nam bo dal, kar je potrebnega za dušo in telo.

+ Česar se človek v mladosti navadi, vse svoje žive dni zna.

+ Narodi so kakor veje enega drevesa in ne smejo ovirati drug drugega. Vsak narod naj ima svoj prostor, v katerem se najlepše razvija in prinaša največ sadu prave omike, resničnega napredka.

+ Čim večja je naša svoboda, tem večja je naša odgovornost pred Bogom.

+ Molitev je nebeška pošta: po njej gredo naše prošnje gor, po njej pridejo darovi božje milosti dol.

+ Prizadevajmo si vsa, še tako majhna dela, zvesto opravljati, tudi majhnih dobrih del veliko storiti.

+ Vsi se v večnost odpravljamo. Ali pa se tudi na srečno smrt pripravljamo? Vse naše dejanje in nehanje, vse naše potovanje je hoja k našemu grobu. Daljna priprava na smrt mora biti vse naše življenje.

+ Tri korake je naredil naš Dobri Pastir: iz nebes na zemljo, z zemlje na križ, s križa v tabernakelj, da med nami biva, se daruje in nas hrani.

DOMINIKANSKI OBRED MAŠE

KAJ JE DOMINIKANSKI OBRED?

Dominikanski obred je edinstven obred Rimokatoliške Cerkve. Nastal je v 13. stoletju, verjetno še v času življenja svetega Dominika ali pa njegovega naslednika Jordana Saškega, ki je v nizu različic ustvaril edinstveno, a univerzalno obliko. V več podrobnostih se razlikuje od obreda, ki se danes slavi v mnogih dominikanskih cerkvah in nasploh v Rimokatoliški Cerkvi, ki je kot plod II. Vatikanskega koncila zamenjala svoj avtentični Rimski obred z ekumenskim obredom kot kombinacijo rimske forme in protestantskih molitev. Tako v Dominikanskem obredu ni koncelebracije (somaševanja), ministrantk, prošenj vernikov, maša je izključno v latinskem jeziku, pojejo se samo gregorijanski koralni in edini dovoljeni inštrument so orgle. Duhovnik je obrnjen proti tabernaklju (na katerem je križ), ki je na sredini oltarja – oltar je kristocentričen (Kristus je v centru vseh molitev, premišljevanj in edino Njemu se posvečuje vsa pozornost). Obred se je neprekinjeno uporabljal do leta 1969, ko ga je papež Pavel VI. zamenjal z ekumenskim, a občasno se ga še vedno poslužujejo v večini provinc po svetu, celo v naši, v mestu Dubrovniku. »Držim se stare maše, tiste, ki jo je kodificiral, ne ustanovil, sv. Pij V. v XVI. stoletju v skladu z večstoletno tradicijo. Ne priznam reda maše Pavla VI. Če priznamo ta novi obred, ki je zbirka katoliške maše in protestantske večerje – kakor podobno pravita dva kardinala in kakor kažejo teološke analize – potem bomo takoj zapadli v mašo, ki je medsebojno zamenljiva, v pravo heretično in zato neveljavno mašo.« (p. Roger Calmel, OP, 27. november 1969)

ZAKAJ JE DOMINIKANSKI OBRED POSEBEN?

Dominikanskega obreda ni smel opravljati nihče drug kot samo duhovnik, dominikanec. Pogosto boste v današnjem času naleteli na dominikanca v trenirki ali kavbojkah, po starem obredu pa dominikanec vedno nosi habit, tudi med sveto mašo.

KAKO IZGLEDA DOMINIKANSKI OBRED?

Liturgična oblačila dominikanca vključujejo habit (s civilno obleko) brez plašča, naglavnik (amikt), ki ga dominikanec nosi na glavi do začetka maše, ko ga spusti na ramena, albo, cingulum, manipel (tudi imenovan robec joka, nosi se na sredini podlaktnice leve roke), štolo in rimski ali gotski mašni plašč. Od Rimskega obreda (starejši od dominikanskega) se razlikuje v tem, da se namesto bireta nosi kapuca, vino in voda se mešata na začetku maše na oltarju, pred vstopnimi prošnjami. Torej, duhovnik pristopi do oltarja, položi na oltar kelih, ministrant pa misal. Potem duhovnik odkrije kelih in ministrant mu doda vino in vodo, če je tiha ali peta maša. Če je svečana (sodelujeta diakon in subdiakon) se mešata v kelihu, ki ga je subdiakon v svečani procesiji prinesel na oltar v času Glorije (Slave). Pred mašo duhovnik, diakon in subdiakon stojijo pred oltarjem samo v albi, cingulumu, štoli in manipulu, duhovnik poškropi ljudstvo z blagoslovljeno vodo, da bi ga očistil lahkih grehov, pri tem se poje »Asperges me« (Poškropi me). Ob vsakem izrečenem imenu Jezusa, Marije in Slava Očetu se napravi globok poklon proti tabernaklju (ne samo med Asperges, ampak med celo mašo). Po Asperges sledi kratka molitev in prošnja sv. angelu, varuhu cerkve (vsaka cerkev ima svojega angela varuha) ter svečana vstopna procesija. Kakor v Rimskem obredu se maša prične pred stopnicami oltarja z znamenjem križa (duhovnik med sveto mašo naredi znak križa 52-krat). Kesanje se odvija pred stopnicami z globokim priklonom proti tabernaklju po Kristusovem naročilu: »Pusti dar tam, pred oltarjem, pojdi in se najprej spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar.« (Mt 5, 24). Pred kesanjem se v Rimskem obredu moli psalm Judica me Deus, medtem ko tega v dominikanskem obredu ni. V kesanju se od svetnikov omenjata samo Blažena Devica Marija in sveti Dominik za razliko od rimskega obreda, kjer se omenja več svetnikov.

Confíteor Deo omnipoténti, et beátæ Maríæ semper

***Vírgini, et beáto Domínico patri nostro, et ómnibus sanctis, et tibi,
pater, quia peccávi nimis, cogitatóne, locutióne, ópera, et omissióne,
mea culpa: precor te oráre pro me.***

Gloria in Credo (Slava in Vera) se začneta moliti na sredini oltarja, pred tabernakljem. Po slavi duhovnik moli zborni molitev, po kateri subdiakon poje berilo, tako da pristopi na sredino oltarja pred stopnice, obrnjen proti tabernaklju. Medtem ko subdiakon poje berilo, si diakon umije roke in pripravi oltar za kanon (postavi korporal). Po končanem berilu subdiakon prinese kelih duhovniku, da zmeša vino in vodo. Diakon poje evangelij. Pri darovanju se istočasno prinese tudi hostija. Vse se daruje pod eno molitvijo »Suscipe Sancta Trinitas«. Majhna digresija: po modernem razumevanju je Evharistija »gostija«, vendar je Evharistija pravzaprav nekrvava žrtev Kalvarije, ne gostija. Del gostije je obhajilo, ko se na pobožen način prejema hostijo izključno na usta in to kleče. Po dominikanskem obredu je obhajanje na roko nezaslišano, saj je samo po sebi bogoskranstvo (laiki nimajo posvečenih rok, da bi bili vredni prijati Kristusa in vsak, kdor pravi, da je vreden, ima resen problem z spraševanjem vesti). Kanon maše je isti kot v Rimskem obredu, ker je kanon najbolj svet in neza-menljiv del maše in ravno zato mora v času kanona vladati absolutna tišina, duhovnik pa izgovarja vse molitve s tihim tonom (kot bi šepetal), s pozornim pogledom preko hostije na oltarne ploščice, ki so za to pripravljene. Ednino, kar duhovnik med kanonom izgovarja polglasno, je Nobis quoque peccatoribus ob lahnem trkanju po prsih.

Dominikanski mašnik prav tako izgovarja »Agnus Dei« takoj po »Pax Domini«, potem pa še molitve »Haec sacrosancta commixtio«, »Domine IESU Christe« in »Corpus et sanguis«. Po teh molitvah sledi obhajilo (najprej duhovnik, potem verniki). Duhovnik se ob tem obhaja z levo roko. Laik pri obhajilu ne odgovarja »Amen«. Na koncu maše se bere začetek Janezovega evangelija, popularno imenovan »zadnji Evangelij«.

ALI IMAJO DOMINIKANCI ŠE KAJ POSEBNEGA POLEG MAŠE?

Dominikanci so specifični tudi po tem, da imajo poleg svojega obreda maše tudi svoj brevir in obred blagoslova rožnega venca. Dominikanski brevir se malo razlikuje od rimskega. Slavja so razdeljena v sedem razredov; drugačna je razporeditev psalmov, ostale manjše razlike so način izdelave in označevanja, besedilo pesmi, antifone, iz skupnih praznikov pa so ločili pomembne praznike reda.

Blagoslov rožnega venca je že opisan v prejšnji številki. Ampak vseeno bi rad pojasnil, zakaj je poseben obred blagoslova. Po izročilu je Marija sv. Dominiku dala rožni venec, zaradi tega Cerkev dopušča, da imajo dominikanci svoj posebni blagoslov. Moram poudariti, da ima izvirni rožni venec samo tri skrivnosti. Četrto, svetlo skrivnost, je uvedel sv. Janez Pavel II. in jo prepustil izbiri osebne pobožnosti.

KAKŠNE SO ODREDBE ZA OBHAJANJE DOMINIKANSKEGA OBREDA?

Ni odredb, po katerih dominikanec lahko obhaja ali ne sme obhajati dominikanskega obreda. Vsekakor bi moral znati vsaki dominikanec obhajati obrede svojega reda. Papež Benedikt XVI. je leta 2008 izdal motuproprij (*latinsko: "motu proprio", slovensko: "osebna iniciativa", dokument, ki ga sprejme papež na osebno iniciativo in ga osebno tudi podpiše*) »Summorum Pontificum«, v katerem spodbuja obhajanje tradicionalne latinske maše, prav tako dominikanskega obreda, ki je del tradicionalne latinske maše in se v Cerkvi obhaja od apostolskih časov. Vsi, ki želijo dominikanski obred, se lahko brez zadržkov obrnejo na dominikanca in ga prosijo za obred. Nihče ne more prepovedati obhajanja tradicionalne maše, ki je še vedno uradni obred Cerkve (čeprav zanemarjen in pozabljen).

Link do dominikanskega obreda v Ameriki:

https://www.youtube.com/watch?v=jA0Mk2_YVLs

in do posnetka pete maše:

<https://www.youtube.com/watch?v=lwNxyphURn8>

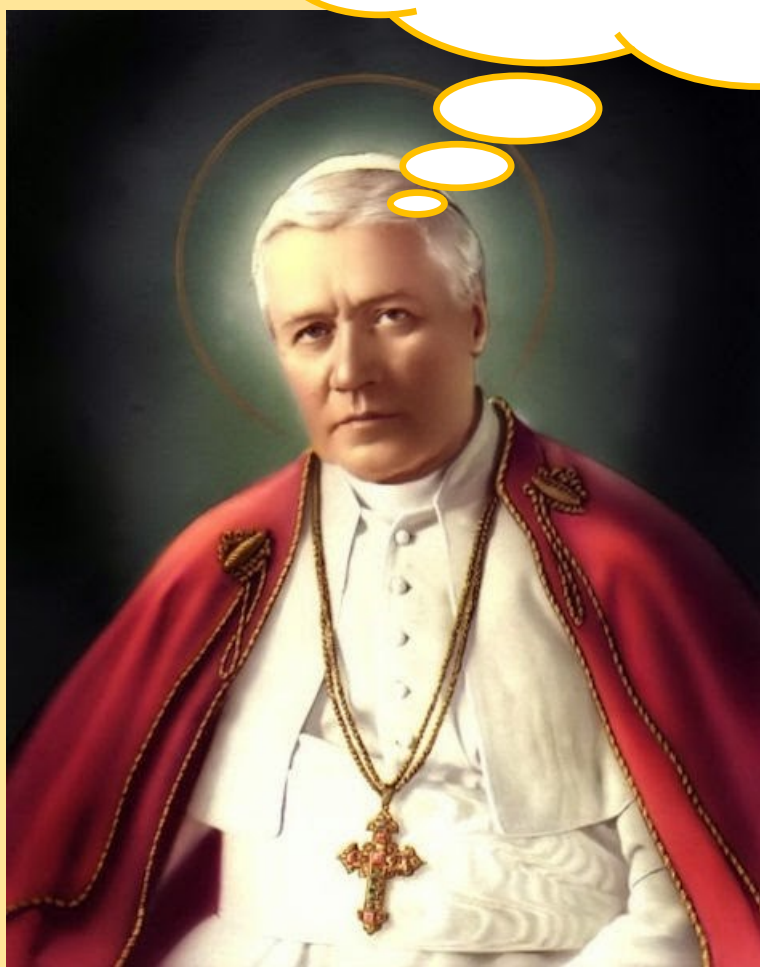
KAJ SI JE POTREBNO NAJBOLJ ZAPOMNITI, DA BI BILI DOBRI KATOLIKI?

Dodajmo še predmet vsakodnevnega premišljevanja:

Spomni se, krščanska duša, da ti je darovan današnji dan in vsak dan tvojega življenja, da bi slavil Boga, sledil Jezusu, prosil angele in svetnike, rešil dušo, mrtvil telo, pokoril se za grehe, pridobil kreposti, pobegnil peklu, pridobil nebesa, pripravil se za večnost, dobro uporabil svoj čas, dajal dober zgled bližnjim, preziral svet, boril se proti zlobnim duhovom, umiril strasti, mogočno prenesel smrt in bil pripe-ljan pred sojenje.

»Ne moli pri sv. maši, ampak moli sv. mašo!«

(papež sv. Pio X.)

Šime Zeko

PRIDIGATI DANES

Pravijo, da je danes težko biti kristjan. Pravijo, da se je danes težko »izpostavljati« kot kristjan. Pravijo tudi, da je danes nasploh težko živeti in da je »pridiganje« in duhovno življenje rezervirano samo za duhovnike. Tako pravijo nekateri, po drugi strani pa tavajo in iščejo duhovnost, se sprašujejo o dogodkih v svojem življenju, o življenju na sploh ter se težko odločajo zakorakati vanj. Navzven močne osebnosti so lahko v notranjosti duhovne razvaline. Tukaj na žalost ne moremo izvzeti tudi nas, kristjanov, tudi med nami je veliko ovčic odtavalo, veliko jih še tava, nekatere pa živijo kot ovce v tujih hlevih ter se pasejo z drugimi čredami. Kdo je za vse to kriv? Duhovniki? Cerkev? Moderni svet? Bomo morda zopet obtožili Boga? Ustavi čas in poglej v svoje srce z razumom in videl boš, da sva kriva jaz in ti. Midva sva se premalo trudila in svet okrog naju je ponorel. Midva sva kot pastirja Gospodarju obljubila zvestobo in on nama je izročil palico, da paseva in čuvava zaupano čredo. Ampak bila sva žejna in željna, ko sva opazovala, kako drugi pastirji skupaj s svojimi ovci »uživajo«. In le za hip sva zapustila čredo, da bi se tudi midva »napila« iz studenca življenja, »si dala duška«. A hip se je spremenil v večnost, nisva se imela namen vrniti in ovce so se razkropile ter skupaj z nama odtavale, ne da bi se vrnile.

Zavest za oznanjevanje resnično ne pride sama od sebe, je del duhovne rasti, kajti šele, ko se tebi osebno vera spremeni iz abstraktne v razumljivo in iz teorije v prakso, takrat si pripravljen živeti Kristusa (krščanstvo) z besedo in zgledom. Molitev in preučevanje Svetega pisma bosta pri tem zelo koristila.

Zakaj bi bilo danes težje oznanjevati kot nekoč? Ali se niso preroki, apostoli, Jezusovi učenci, njegovi sledilci vedno znova, skozi vso zgodovino, vsa obdobja, nahajali pred istim ogledalom sveta, ki jim je vedno odbijal njihovo podobo? Zakaj niso obupali? Ker so bili resnično povezani z Bogom. Tudi mi moramo biti pri oznanjevanju pripravljeni na negativne odzive. Ampak, ali lahko pri prvem zgrešenem голу in posmehu nekaterih ljudi okoli nas pustimo vse, gremo v kot, se tam skrijemo in prelivamo solze? Seveda ne, saj verujemo, da je z nami On, ki je vsemogočen. Če delamo za pravo stvar, potem je z nami Bog in mi z njim smo nepremagljivi. Jezus nas s svojimi besedami v evangeliju pripravi na prihajajoče »trpljenje« tistih, ki bodo pričevali zanj (Mt 10,16 »Glejte, pošiljam vas kakor ovce med volkove. Bodite torej preudarni kakor kače in nepokvarjeni kakor golobje.«), a nam vliva tudi hrabrost, ko pravi: »Kadar pa vas izročijo, ne skrbite, kako in kaj bi govorili, kajti tisto uro vam bo dano, kaj naj bi govorili. Ne boste namreč govorili vi, temveč Duh vašega Očeta bo govoril v vas.« (Mt 10, 19-20) Pravi nam, naj govorimo neustrašno in odkrito. »Kar slišite na uho, oznanjajte po strehah! Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti.«

Velikokrat smo nemočni in prestrašeni, češ: »Kaj naj jaz spremenim, kako naj oznanjam?« Vse to izvira iz naše neduhovne zrelosti in nepovezanosti z Gospodom. Prelaganje odgovornosti za pridiganje (oznanjevanje) in duhovno vodstvo naših bratov in sester samo na duhovnike se zdi zelo nesmiselno, saj je vsak izmed nas pri svetem krstu prejel tri službe: kraljevsko, duhovniško in preroško. Vsi smo odgovorni eden za drugega, kajti bili smo zaupani eden drugemu v varstvo in skrb. Vsak od nas mora pridigati na svojstven način, za katerega je bil poslan. Izgovori, da ne najdeš načina, ne veš, kje začeti, so brez pomena. Vse izvira in se gradi iz RESNICE.

Kaj je **resnica**? Resnica, ena in absolutna, je samo v Bogu, kajti nihče, niti en sam človek, ne ve, kar ve samo Bog, ki je v vsem. Resnica je lahko razkrita ljudem ustrezno njihovi sposobnosti, da jo razumejo in dojamejo. Večna Resnica seva v mnogih žarkih na ta svet. Vendar lahko vsak od nje prejme in razume le toliko, kolikor jo je sam uresničil, kolikor je torej razvil svojo duhovno zavest. »Sposobnost razumeti in dojeti« pomeni svojo duhovno zavest odpreti z uresničevanjem in izpolnjevanjem Božjih zakonov. Razmislite tole: *»Poglejte ta kristal. Tako kot se svetloba pokaže v dvanajstih ploskvah, celo v štirikrat dvanajstih, in vsaka ploskev odbija žarek svetlobe, in eden gleda eno ploskev in drugi kako drugo, je vendar to en kristal in ena svetloba, ki sije v vseh. In glejte, če se kdo vzpenja na goro in je prišel že do določene višine, poreče:« Tam je vrh, povzpni se nanj.« Ko doseže ta vrh, glejte, se nad njim dviga še drugi, dokler ne pride do vrha, od koder se ne vidi nobeden več, ki bi mu še bil dosegljiv.«* Neskončnost se da primerjati z mogočnim kristalom, ki izžareva različne aspekte večne resnice. Vse je zavest. Zato je v vsem, v vsakem zidaku neskončnosti, vsebovana vsa resnica. Vsak človek motri resnico z druge strani ali z druge ravni, to se pravi, z drugačne zrelosti. **Kdor živi v resnici, ta ima oko resnice. Z njim gleda tudi človeško. Kdor živi v resnici, ta govori človeško, toda ne živi v njem.**

Kaj moramo storiti? Jezus je pot, resnica in življenje! On nam je podaril resnico. Ubrati pravo pot pridiganja je torej predvsem pot življenja, ki izvira iz Resnice (iz Jezusa). Kakor sveti Dominik odidimo na pot pridiganja. Za njega je bilo pridiganje življenje, sestavljeno iz redovniške revnosti in bogastva do bližnjega. Pridiganje naj bo življenje iz resnice, ki daje, obuja in poživlja življenja bratov in sester. Pridigati potrpežljivo, hrabro, z ljubeznijo in spoštovanjem. Moramo se znati približati vsakemu posamezniku na način, ki bo njemu zanimiv in razumljiv. Moramo vedeti, da tisto, kar vidi in prejme eden, tega drugi ne vidi in ne prejme. Kar se zdi nekomu resnično, je drugemu neresnično. Ti, ki so v dolini, ne vidijo tega, kar vidijo ti, ki stoje na gorskem vrhu. Toda za vse je resnica to, kakor jo vidi posamezni razum in tako dolgo, dokler ni ob njem razodeta kaka višja resnica. Duši, ki lahko prejme več svetlobe, bo dano več svetlobe. In tukaj se skriva univerzalnost resnice, neskončnost Boga. Ampak ne obsojajte drugih, da ne boste obsojeni sami. Zaupajte svetlobi, ki jo imate, dokler vam ni dana višja svetloba. Iščite več svetlobe in imeli boste izobilje. Ne počivajte, dokler ne najdete. Bog vam daje vso resnico, ki je kot lestev z mnogimi klini, da bi osvobodila in izpolnila dušo. Današnjo resnico boste zapustili za višjo resnico jutri. Prizadevajte si za popolnost. Tisti, ki se ravna po Svetem zakonu, ki nam je bil dan, bodo rešili svojo dušo, četudi morda različno vidijo resnico, ki nam je bila razodeta. **To je pot Jezusa, to je pot sv. Dominika, to naj bo pot nas vseh!**

ZA RAZMIŠLJANJE:

»Kako jim naj pomaga vera, ki so jo prejeli, če je ne uresničujejo v pravičnosti? Ti, ki imajo ljubezen, imajo vse, in brez ljubezni ni ničesar, kar ima vrednost. Pustite vsakemu, da ima za resnico, kar spozna, v ljubezni in vrednosti, in da je tam, kjer ni ljubezni, resnica mrtva črka in nič ne koristi. Mnogi mi bodo rekli: Gospod, Gospod, vneti smo bili v Tvoji resnici. Jaz pa jim bom rekel: Ne, bili ste vneti le zato, da bi jo drugi videli tako, kot jo vidite vi, sicer pa nobene druge resnice. Vera brez ljubezni do bližnjega je mrtva. Ljubezen je izpolnjevanje zakona.«

Kdor o resnici le govori in je mnenja, da jo morajo njegovi bližnji videti prav tako kot on, ta še ni stopil na lestev k večni resnici. Kdor del resnice, ki mu je razkrit in ga prepozna za resničnega, ne udejanji, temu se ne bodo razkrili nadaljnji deli večne resnice. Kdor o resnici le govori, ta ne more razkriti resnice svojemu bližnjemu, ker ne pozna poti udejanjenja. In kdor misli, da je prava stvar samo to, kar reče on, in ne priznava nobenega drugega odtenka resnice, ta je norec in slep za resnico. Kdor torej verjame le v to, kar zmore razumeti sam in vztraja v mnenju, da ima vso resnico, se postavlja proti tistim, ki postopoma udejanjajo odtenke večne resnice, zato da bi jo dosegli. Spoznajte: Kdor je proti svojemu bližnjemu, iz katerega koli razloga, ta je proti Bogu. Kdor je proti Bogu, ta ni v resnici in ne izpolnjuje Božjega zakona ljubezni.

Dejan Mesarič

DUHOVNA ZGODBA

Sanje

Neke noči sem sanjal prekrasne sanje. Videl sem dolgo cesto, ki se je ločevala od zemlje in se vzpenjala v zrak. Cesti ni bilo videti konca, izgubljala se je daleč nad menoj v oblakih neba. To ni bila ravna cesta, bila je cesta polna preprek, presenečenj, polna trdih žeblicev, steklenih razbitin ter ostrih in koničastih kamnov. Previdno sem se vzpenjal in opazoval, globoko v srcu pa premišljeval svoje življenje. In opazil sem ljudi, ki so po cesti hodili bos. Krvaveli so, ker so jim žeblice prizadevali hude rane, ampak so vztrajali. Niso odnehali, raje so hrabro nadaljevali svojo pot. Niso se ozirali na prodajalce, ki so jim po poti ponujali poceni obuvala. Želeli so priti v nebo. Vsak korak pa jim je prinašal bolečino in tako so počasi obupovali. V sanjah sem videl tudi Jezusa, kako je premagoval enako pot. Tudi on je bil bos, hodil je počasi, ampak odločno. Njegove noge niso krvavele. Jezus je hitro napredoval in je prvi prišel v nebo. Sedel je na zlati prestol in opazoval ljudi, kako se tegobno vzpenjajo. S svojim pogledom in gestami jih je hrabil, naj vztrajajo. Takoj za njim je prispela njegova mati Marija. Marija je hodila hitreje od Jezusa. Veste zakaj? Stopala je v Jezusove stopinje in je tako hitro prispela do Jezusovega prestola ter se usedla na velik naslonjač poleg njega. Tudi Marija je začela hrabriti one, ki so se vzpenjali in jih vabila, da sledijo Jezusovim stopinjam kakor ona, da bi lažje in hitreje prispeli. Modri ljudje so jo poslušali in tako hitreje hodili. Ostali so se pritoževali zaradi ran, pogosto so se ustavljali, si kupovali obuvala, ki so se hitro uničila ter jim prinesla le trenutno zadovoljstvo. Včasih pa so zaradi onemoglosti zapustili pot ali pa jo opustili in se odpravili po drugi. Veliko pa se jih je, premaganih od jeze, sovraštva in godrnjanja, zaustavljalo ob robu ceste. Tožili so, molili in prosili Jezusa in Marijo za pomoč, a njunih nasvetov niso slišali, njuno pomoč so zavrnili. Ko sem tudi sam prispel v nebo, me je sprejela Marija v družbi angelov in svetnikov. Bil sem očaran nad njeno lepoto, milino, predvsem pa nad njeno ljubeznijo. Vprašal sem jo: »Mati moja, ljudje se pogosto obrnemo k tebi in te prosimo za Tvojo ljubezen. Ko jo prejmemo, jo tudi hitro zapravimo. Povej mi, kako naj pazim na ljubezen?« Marija me je brez besed popeljala do ogromne, čarobne plaže. Nekaj časa sva hodila in strmela v veličastvo Božje narave. Potem me je pogledala in rekla: »Zgrabi malo peska in ga stisni v pest!« Vzel sem pesek in ga stisnil. Bolj ko sem stiskal, bolj mi je pesek uhajal med prsti in se zopet zgubil med peskom na plaži. »Marija, ampak pesek mi uhaja iz rok,« sem zaklical. »Vem, zdaj pa popolnoma odpri pest!« Poslušal sem jo, a takrat je prihrumel veter in odnesel ves pesek z moje dlani. »Tudi tako ne morem zadržati peska,« sem žalostno dejal in zamahnil z roko. Marija pa je z nasmehom na licu rekla: »Daj, ponovno vzemi malo peska v roko, tokrat drži dlan v obliki posode, naj bo dovolj zaprta, da ga zaščitiš in dovolj odprta, da bo svoboden.« Naredil sem, kakor mi je rekla in pesek mi je ostal na dlani, bil je dovolj zaščiten od vetra, a dovolj svoboden, da ni uhajal skozi prste. »Vidiš, tako se hrani in čuva ljubezen!« Komaj sem rekel »hvala, Mati«, že je Marija z blaženim nasmehom odhitela. V tistem hipu sem se zbudil. Začel sem premišljevati svojo življenjsko pot in videl, da bom brez Marije težko prispel do Jezusa. Občutil sem Nebeško varstvo Matere Marije in hrabrost njenega Sina ter z novimi močmi odšel v naslednji dan. Pričeval sem ljudem in oznanjal Ljubezen.

ZAPISKI OB PREMIŠLJEVANJU

(Napiši svoje duhovno razmišljanje ob prebrani zgodbi. Dodaj še Očenaš / Zdravo Marijo in naj ti bo to večerna molitev)

Dejan Mesarič

OČE PETER IMA BESEDO...

KAJ ŽELI BOG OD MENE?

Mladeničevo srce si pogosto postavlja vprašanje: Kaj želi Bog od mene?

Bog kliče, a mi odgovarjamo na njegov klic. Tako najlažje in najhitreje spoznamo, kaj On želi od nas

Primer: Če sem nekje zunaj s prijatelji in zaslišim, da me moj oče kliče po imenu, se lahko delam, da sem gluha (da bi ostal s prijatelji), lahko pa se odzovem, ker imam rad svojega očeta in želim izvedeti, kaj potrebuje in zakaj me je klical.

To lahko prenesemo v primer, kadar nekdo čuti, da ga kliče Bog. Nekdo se tudi tukaj dela gluhega, ker razmišlja, kako bo moral zapustiti svojo staro družbo, nekdo drug pa se iz ljubezni do Boga odzove, da bi globlje spoznal razlog klica in kaj Bog od njega pričakuje. Ta druga možnost je gotovo boljša in varnejša, ker odraža vero in zaupanje v Boga ter velikodušno srce.

Sveti Dominik se je v svoji mladosti želel žrtvovati za druge in Jezus mu je pokazal, kako so ljudje lačni in potrebni Božje besede. Ampak, da bi lahko Božja beseda prišla do kar največjega števila ljudi, so potrebni pridigarji Besede. Tako se je sveti Dominik odpravil pridigati na nov način in potem z Božjo podporo utemeljil red pridigarjev.

Pridigarska karizma svetega Dominika je danes potrebnejša kot kdaj koli prej. Mladi prijatelj, če občutiš v sebi vsaj droben pridigarski žar, se ne boj, prepusti se, dopusti, da ga Gospod spremeni v ogenj.

Torej, na tvoje vprašanje: »Kaj Bog želi od mene?«, Jezus odgovarja: »Pridi, sledi mi! Pridi in poglej!«

GOSPOD TUDI DANES KLIČE VELIKODUŠNA SRCA

Klic ni nekaj, kar lahko pride iz ljudske slabosti. Božji klic prihaja iz Božje moči, a namenjen je slabotnemu človeku.

To je notranji glas v srcu, ker prihaja od samega Srca našega Gospoda. Torej moraš poslušati ta glas v notranjosti in z njim sodelovati v tišini molitve.

Malo ljudi danes sliši ta glas, ne zato, ker je Bog prenehal klicati, ampak zato, ker so srca mnogih izpostavljena nemiru.

ALI SEM POKLICAN BITI DUHOVNIK IN KAKO LAHKO ODGOVORIM?

To so vprašanja, ki bi si jih moral postavljati vsaki bodoči duhovnik. Prva in najpomembnejša stvar, ki jo moraš razumeti je – TI NE DELAŠ TO SAM. Ti ne pošiljaš sam sebe.

Tvoj klic mora biti preizkušen, testiran, preverjen in potrjen.

IN TISTO, KAR JE NAJPOMEMBNEJŠE, moraš verjeti, da je Božji klic največji dar, ki ga lahko prejme človek v svojem zemeljskem življenju.

Če človek veruje, da ga Kristus kliče, je dolžan ne samo sebi, ampak tudi vsem tistim, ki jim bo služil in jim bo poslan, da preveri svoj klic.

Razmišljanje o duhovniškem poklicu zahteva intenzivno sodelovanje skozi osebno molitev in duhovno vodstvo, ker so tudi tisti učenci, ki jih je Jezus poklical, morali najprej skozi šolo z njim...KLIC NI TOREJ V TEM SMISLU PRIVATNA STVAR, o kateri moraš molčati. Res je, da se tiče tebe, toda POTREBUJEŠ KRISTALIZACIJO S KRISTUSOM...

Kakor Kristus boš tudi ti na svoji poti preizkušan z raznimi skušnjavami. Zato je razločevanje pomemben del duhovne borbe, v kateri moraš nenehno vaditi: molitev in duhovno vodstvo (duhovnik, ki ti ga je Bog namenil).

DA BI RASTEL V POKLICANOSTI IN SPOZNAL VSO GLOBINO neraziskanega Kristusovega bogastva **IN BIL DOBER DUHOVNIK**, se drži teh navodil:

1. Vse bolj moraš rasti v odnosu z Bogom in imeti željo poglobiti ta odnos.
2. Sprejeti moraš odločitev, da boš dober duhovnik (naslonjen na Jezusovo srce, kakor Janez, ljubljeni učenec) in razmišljaj o tem pogosteje ter uporabi vsa potrebna sredstva za to (npr. kar se da pogosto in pobožno sodelovati pri sveti maši...)
3. Premišljevali in preučevati Božjo besedo, moč evangelija, in razmišljati, kako sadove tega prinesiti drugim (kakor sv. Dominik). **PRINEŠTI DRUGIM KRISTUSA**, to mora biti želja, katero moraš pogosto v sebi obnavljati.
4. Stalno raziskovati neizčrpno Kristusovo bogastvo, shranjeno v sveti apostolski tradiciji Cerkve, spoznavati se s preverjenimi temelji, **NA KATERIH SE EDINO LAHKO ZGRADI ZGRADBA TVOJE VERE IN POKLICANOSTI...**
5. Na tej poti se vedno spominjaj Jezusovih besed apostolom na dan vstajenja, ko jim je pokazal svoje rane...
6. Sprašuj, išči, ker k temu nas sam Jezus spodbuja (»Iščite in boste našli...«)
7. Rasti in izgrajuj se v usmiljenju do ljudi, v razumevanju ljudske bede, v ljudskih potrebah. Razmišljaj, kar se da pogosto o izgradnji odnosa ljudskosti tudi na primeru usmiljenja usmiljenega Samarijana...
8. Takoj vzljubi neprestano študiranje svetega nauka in nikoli se ne naveličaj. Če to vzljubiš, potem ti bo vse stvari lahko zložiti na svoje mesto. Želi in druží se z Učiteljem. Da bi poučeval druge, moraš najprej biti dober učenec edinega Učitelja.
9. Ne obremenjuj se z slabostmi in pomanjkljivostmi drugih, temveč delaj na izkoreninjanju svojih.
»Kaj vendar gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne opaziš?«. **KDOR SE OBREMENJUJE Z SLABOSTMI DRUGIH, SAM V NJIH ZAPADE...**
10. Vedno imej razumevanje za druge, vedno daj priložnost drugemu, ker Kristus nam jo daje vsakodnevno...
11. Ne nosi nikoli zamere v svojem srcu, ker grenkoba izjeda dušo kot rja nezaščiten kovino...
12. Zaščiti se s temeljito in redno sveto spovedjo...
13. Poslušaj modre nasvete...
14. Odločno zavračaj »babje čenče«.
15. Prizadevaj si biti vedno prvi v služenju drugim, še posebno svojim v veri.
16. Obvaruj se zla in delaj dobro, išči mir in za njim pojdí...
17. Prizadevaj si razumeti liturgijo in ne pristani na spreminjanje/popačenje liturgije.
18. Izgrajuj svojo duhovnost...
19. Bodi pripravljen na žrtev, ker boš samo tako podoben Kristusu, ki te je poklical...

VSAK BI SLEDIL KRISTUSU ZMAGOVALCU, AMPAK MNOGI ŽELIJO PRESKOČITI NJEGOVO ŽRTEV... KDOR ŽELI BITI KRISTUSOV DUHOVNIK, MORA TUDI SAM BITI ŽRTEV...

POKLICANOST V DUHOVNIŠTVO ALI REDOVNIŠTVO JE POSEBEN DAR BOŽJE LJUBEZNI IZ SAMEGA SREDIŠČA JEZUSOVEGA SRCA. On tudi tebi danes pravi: »Pridi, sledi mi!«. Ti mu pripravljeno odgovori: »Tukaj sem Gospod!«

O. Petar Galíć

Gospod, vodi me kamor koli hočeš.
Jaz ne vem kam iti...

Gospod, ali gremo po pravi poti?

Dobro. Ti mi moreš samo verjeti,
veslati in se ne obračati nazaj...

Si prepričan, da je to prava smer? Utrujen
sem. Samo jaz nekaj delam in se trudim

Da, Gospod!

Kaj pa ti? Kaj ti delaš?

Hej, hočeš, da narediva kratko pavzico?

Ali, da zamenjava mesti?

Hmmmm...ne bi to..hehe...nisem to mislil..

Bitno.net

IMETI ZAUPANJE

Moramo samo sodelovati.

Gospod mnogo naredi za nas, veliko več kot mi od Njega pričakujemo.

KRALJICA VNEBOVZETA

Prosi za nas!

V tisti neizrekljivi način bivanja v nebeški slavi, v katerega je vstopila Marijina duša v trenutku smrti, je bilo privzeto še njeno telo. Ni zapadlo gnilobi v grobu, temveč se je zopet združilo z dušo. Pa ne tako, kakršno je bilo za časa njenega bivanja tu na zemlji, ampak vso prežarjeno od Božjega veličastva. To prežarjeno telo biva onstran minljivih oblik v neminljivi Božji slavi. Na Mariji in Jezusu se je že izkazala Božja moč, ki bo ob poslednjem dnevu izničila materialno in ustvarila nov duhovni svet in novo duhovno telo.

Marijino vnebovzetje je od leta 1950 razglašena verska resnica. Na trgu sv. Petra je papež Pij XII. ob navzočnosti velikega števila škofov, duhovnikov ter množice krščanskega ljudstva spregovoril: »V slavo vsemogočnega Boga, v čast Božje matere in vesoljne svete Cerkve oznanjamo in odločamo: Od Boga razodeta resnica je, da je bila brezmadežna Božja porodnica in vedno devica Marija, potem ko je dovršila potek svojega zemeljskega življenja, s telesom in dušo vzeta v nebeško slavo«. Kar je papež tako slovesno razglasil, je bil že dolga stoletja v Cerkvi razširjen nauk in predmet splošnega, vsakdanjega pričevanja.

Kristusovo vstajenje in vnebohod nista samo del vere, ampak zgodovinsko dejstvo, ki se da časovno fiksirati med druge zveličavne Božje posege. Za Marijin vnebohod nimamo takšnih dokazov. Prav tako nimamo prič kakor pri Kristusu, ki bi oznanjale, da so videle poveličano telo. Marijino vnebovzetje je dejstvo, ki ga je vsemogočni Bog resnično izvedel, ni pa dogodek, ki bi se dal utemeljiti z navedbo vsaj približnega datuma. Zato ne obstaja o Marijinem vnebovzetju nobeno zgodovinsko - teološko izročilo, ampak zgolj versko. Dobro je vedeti, da ko je Cerkev razglasila Marijino vnebovzetje za versko resnico, ni s tem uzakonila kake pobožne legende ali kake sanjarske želje pobožnjakov, temveč je z obvezno in zanesljivo besedo izjavila, da je Marijino vnebovzetje vključeno v zaklad Božjega razodetja in je dosledno predmet krščanskega verovanja. Kakor v zadevi brezmadežnega spočetja, se teološka znanost tudi glede Marijinega vnebovzetja navadno sklicuje na ista dva svetopisemska teksta. Prvi ima Božjo napoved sovraštva med ženo in kačo s končno popolno zmago žene in njenega zaroda. Drugi pa vsebuje angelov pozdrav Mariji, milosti polni in blagoslovljeni med ženami.

Tako globoko zedinjenje med njo in njenim Sinom ostane najvišji vzor za naše zedinjenje z Gospodom. Marijino vnebovzetje je poroštvo, da bodo Božji otroci poveljani tudi po telesu in se bo dvigalo k Bogu češčenje celotnega odrešenega človeštva. **To, kar se je zgodilo Mariji, kaže vnaprej, kaj se bo zgodilo nam vsem na celotnem Kristusovem skrivnostnem telesu.** V Mariji se je v času že uresničilo tisto, kar naj se za nas vse uresniči ob koncu časov. Marija je to končno dopolnitev že doživela, ker je verovala. Tudi mi smemo upati, da jo bomo doživeli, če bomo Božjo besedo poslušali in se po njej ravnali. Tako gre ob tem prazniku tudi za nas, za našo prihodnost. Marijino življenje in njeno poveljanje sta zgled za nas. Naše telo ni nekaj postranskega; dovršen in dopolnjen bo ves človek. Večnega življenja ne bo deležna le naša duša, tudi telo bo vstalo in bo deležno nesmrtnosti; poveljano bo. Kakšno bo, nam razlaga apostol Pavel: *»So nebesna in zemeljska telesa. Toda drugo je veličastvo nebesnih teles, drugo zemeljskih. Drugo je veličastvo sonca in drugo veličastvo lune in drugo veličastvo zvezd. Zvezda se namreč od zvezde razlikuje po veličastvu. Tako je tudi z vstajenjem mrtvih. Seje se v minljivosti, obuja pa v neminljivosti. Kar se seje v nečasti, vstaja v veličastvu. Kar se seje v slabosti, vstaja v moči. Seje se zemeljsko telo, vstaja duhovno telo. Če obstaja zemeljsko telo, obstaja tudi duhovno.«* (1 Kor 15, 40-44). Naše poveljanje in naša nesmrtnost nista torej samo nekaj prihodnjega, temveč se vse začne že v sedanjosti in na zemlji. Temelje svoji večni blaženosti polagamo v zemeljskem življenju. Če hočemo biti deležni Kristusovega vstajenja in Marijine neumrljivosti, moramo tu in zdaj posnemati Marijo in živeti z Jezusom tako, kot je živela Ona. Ko posnemamo Marijo, se bolj in bolj upodabljamo po Kristusu. Tako lahko tudi upamo, da bomo ob njegovem prihodu res njegovi in nas bo mogel izročiti Bogu in Očetu. Ker upamo v nebesa, moramo verovati tudi v svet. Tu živimo, delamo, mislimo, pomagamo ljudem, ljubimo in se trudimo, da bi bilo naše življenje čim bolj človeško in Božje. Vse to je dobro, tako dobro, da bo z nami moglo biti povzeto v večno življenje.

Marija vnebovzeta je torej za vse nas veliko upanje, po katerem nam Bog razodeva svoje obljube. Po Mariji nam dokazuje, da nismo določeni za smrt, ampak za življenje, da nismo določeni za uničenje, ampak za vstajenje. V Mariji vidimo uresničen svoj sen o nesmrtnosti, o sreči in slavi brez konca. Marija je šla in prišla pred nami. Marijino vnebovzetje je praznik odrešenega človeštva, praznik življenja, ki je premagalo smrt.

Marijina lepota je v njeni skromnosti. Čeprav je Božja mati, je vseeno del nas, našega rodu, del našega življenja. Marija je umrla, kakor umirajo vsi ljudje, a njeno telo ni strohnelo v grobu, ne čaka več vstajenja. Takoj po smrti jo je Bog obudil in Marija je zaživela novo, lepše življenje po duši in telesu, ki traja vso večnost pri Sinu v nebesih. Tudi nas Jezus čaka, da nam poda roko ter nas ob spremstvu Matere popelje v kraljestvo miru in ljubezni. Torej naš cilj je določen po Marijinem zgledu. Kaj pa naša pot na zemlji? Kako je živela Marija, preden se je začela veseliti pri Sinu v večnosti? Ko je Kristusa spočela, hranila, ga v templju darovala Očetu in ko je trpela skupaj s svojim, na križu umirajočim Sinom, je s pokorščino, vero, upanjem in gorečo ljubeznijo na popolnoma svojevrsten način sodelovala pri Odrešnikovem delu za obnovitev nadnaravnega življenja v dušah. To je življenje, ki jo je popeljalo do cilja.

Tudi ti moraš prehoditi takšno pot, a ne boj se. Z vero v srcu boš prejel Božji blagoslov in Marijino varstvo. Če kdo od našega rodu ve, kako priti v nebo, potem je to Ona. Z ljubeznijo te bo pestovala kakor svojega Sina. Samo izroči se ji. Postani njen/-a sin/hči! Reci: »Marija, bodi mi Mati, da bom lahko tudi jaz nekoč brez sramu svoj pogled ustavil na tvojem Sinu, da bom lahko tudi jaz brez greha zaživel z Njim in s Teboj.«

Dejan Mesarič

***Danes slavimo vnebovzetje Marije, deviške Božje Matere,
ki je začetek in podoba poveljčane Cerkve,
trdno upanje in tolažba potujočemu božjemu ljudstvu.
Nisi hotel, da bi v grobu trohnelo telo Žene,
ki je nosila Začetnika življenja
in je svetu rodila tvojega učlovečenega Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa.
(praznični hvalospev)***

KO UMIRA NAROD

povzeto od: <http://www.hervardi.com/>

Veliko časa preživim v naši prestolnici. Tam namreč delam. Ljubljana je moj drugi dom že sedem let. Ko sem prišel študirat, so rekli, da bo Ljubljana drugačna od Primorske. Ljudje pač nimajo take stopnje narodne zavednosti, pa tudi tujcev je več. Skratka, evropska prestolnica pač. In bile so razlike, vendar ne tolikšne kot danes. Pred sedmimi leti, biti zaveden Slovenec, ni bilo tako nenavadno, ne-moderno ali celo nevarno kot danes.

Ljubljana se je spremenila v mesto balkan klubov, balkansko-turškega melosa, kriminala, bureka in kebabov. Pa saj to ne bi bilo nič takšnega, ko ne bi bilo hkrati zaničevano in omalovaževano vse kar je slovenskega. Ko se Ljubljana ne bi spreminjala v mesto, kjer je nošenje slovenskih simbolov nezaželeno in diskriminirano. Ja, celo nevarno je lahko! V mesto, kjer včasih prehodiš več ulic in ne slišiš slovenske besede. V mesto, kjer mladi Slovenci pozabljajo na svojo kulturo in zgodovino, katere se zaradi neznanja celo sramujejo ter se raje asimilirajo med tujce. Vsak poizkus domoljubja, se nemudoma označi za fašizem, nacizem, nestrpnost, rasizem... Zgleda, kot da nekateri mediji in politika naravnost skrbijo za to, da ne bi morda slovenstvo pomenilo, ne bodi ga treba, celo vrednote!

Tujec je vsekakor boljši volivec. Zakaj bi sicer oblastniki uvažali delovno silo (12.000 do 20.000 delovnih viz letno), ob nekaj manj kot 100.000 brezposelnih Slovencih. Ob tem pa nas še prepričujejo, da so to težka dela, katerih Slovenci nočemo delat. Nihče ne pomisli na ustrezno stimulacijo teh brezposelnih, sploh pa ne na to, da so vsi ti tujci pripravljeni delati enako delo za bistveno manjše plačilo. Le kam to vodi? V nove in nove konflikte? V brezoblično zmes posameznikov, z opranimi možgani«, ki vse svoje življenje posvečajo pehanju za denarjem in materialnimi dobrinami? Je res le denar sveta vladar?

Padec rodnosti je samo eden od razlogov za počasno, zanesljivo umiranje slovenskega naroda. Ob takem tempu migracij in naši nizki rodnosti, bo do leta 2045 že manj kot 50% prebivalcev, Slovencev! Govorim o ozemlju današnje Republike Slovenije. Postali bomo manjšina v lastni deželi! In kaj to pomeni? Mar nimamo »najlepšega« zgleда na Koroškem, v zibelki slovenstva? Politiki vse to brez najmanjših pomislekov sprejemajo. To naj bi bilo nekaj povsem normalnega, evropskega, vsekakor pa neizogibnega. Francija že plačuje davek za svojo evropskost. Njihova uvožena delovna sila noče več delati. Le pravice jih še zanimajo!

Slovencev ni uničil Dunaj, ki nam je resda iztrgal zibelko slovenstva. Ni nas uničil Rim. Škodila nam je Budimpešta, kateri smo dali ime. Še več škode nam je povzročil Beligrad. Nas bo dotolkel Bruselj? Tisočletja naš obstoj ni bil vprašljiv. Sedaj pa smo ogroženi, kot še nikoli. Tako naša kultura, kot identiteta in celo golo preživetje. Kakorkoli zavijamo pojem multietnična skupnosti v celofan, ta pomeni naš konec. Slovenci smo majhen, srednje evropski narod, ki teh migracij enostavno ne bo mogel sprejeti in... preživeti.

Ali propadamo prav zdaj, ko smo po dolгих stoletjih spet dobili svojo državo? Zakaj sploh imamo svojo državo, če ne prav zato, da varuje slovenske narodne interese?! Ali se zavedamo te svoje usode? Nisem optimist, vendar zgolj zato, ker ne vidim razlogov za optimizem. Ali nam je res vseeno, če po tisočletjih tiho izginemo v temno noč. Ne vem, kaj bi na to porekli naši slavni predniki, naši pradedje? Kaj bi rekli kralj Samo, knezi Valuk, Borut, Gorazd, Hotimir, Ljudevit, Pribina, Kocel, kralj Arnulf Koroški, Braslav, Vovbrški, Seliški, Ostrovrharji, Goriški grofje, Celjski knezi, Turjaški, Ravbarji, Trubar, Bohorič, Vramec, Gubec, Dalmatin, Herberstein, Valvasor, Pohlin, Zois, Linhart, Vodnik, Kopitar, Prešeren, Vesel Koseski, Bleiweis, Majar Zilski, Toman, Gregorčič, oba Jenka, Slomšek, Virk, Štefan, Prelog, Zarnik, Levstik, Plečnik, Cankar, Maister, Malgaj, Lavrič, Rejec, Zelen, Kravanja...preveč jih je sinov Slovenije, ki bi jih lahko našteli! Ali bi jih današnja neoliberalna, pa ne le ta politika, označila za fašiste? Ali bi jih mediji v službi te politike napadali in diskreditirali? Skoraj gotovo. Prepričan pa sem, da se ti ljudje obračajo v grobu. Ali vse njihove solze, ves njihov pot, vsa njihova prelita kri... ni obrodila sadov, ni padla na plodna tla?! Je bilo vse zaman?!

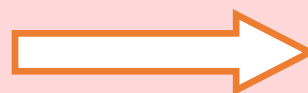
Ko se sprehajam ob Soči, včasih z rosnimi očmi premišljam, ali nam res bije zadnja ura. Ali bratje res bijemo zadnjo plat zvona? Ali nas kdo sliši? **DOKLER SMO, NI PREPOZNO!!! STATI INU OBSTATI!!!**

»Še enkrat vam kličemo: na noge slovenski možje, če vam še kaj za stare pravice mari!...Samo če bomo iz vseh stanov združeni sklepali in sklenoli, potem bomo kaj dosegli, da nam bo boljše šlo, nego zdaj! Na noge toraj! Zdramimo se iz svojega tako rekoč mrtvaškega spanja! Pomagajmo si sami! Kajti ako si ne bomo sami pomagali, nam ne bo nihče na tem svetu pomagal!«

(Slovenski narod, iz vabila na prvi tabor v Ljutomeru, 01.08. 1868)

Se bodo uresničile Gregorčičeve besede?

Je morda napisal preroško pesem?

NA POTUJČENI ZEMLJI

Simon Gregorčič

Pozdravljam sončna te ravan,
ki pred menoj si razprostrta!
Ti lepa si kot sen krasan,
podoba rajskega si vrta.

Kedo bi pač se ne zavzel
o čaroviti tej lepoti?
Kako naj duše čut vesel
o čudu tem se ne poloti?

In vendar, rajska ti ravan,
ko nate se ne oziram,
moj duh teman je in mračan
in solze iz oči otiram.

Naš bil nekdej je ves ta raj,
očetom našim domovina;
tuj narod tod se širi zdaj,
naš raj je tujcev zdaj lastnina.

Dobi se včasih pergamen:
nanj pesmi krasne, modre reke
napisal bil je mož učen -
o vredne, da žive na veke!

A list je tujcu v last prišel,
on stara slova je izbrisal,
ker njih modrosti ni umel,
ter črte svoje je narisal.

Tak list prostran si ti, ravan!
Naš ded tu pisal svoja dela,
naš govor čul si prek poljan,
tu pesem naša je živila.

A zdaj zatrt je tod naš glas
in tuji krog zvene glasovi,
tuj trg in grad, tuj ves je kras,
oh, naši so samo -- grobovi!

Zatorej, sončnata ravan,
ko nate moj pogled se upira,
teman mi duh je in mračan,
in srce tuge mi umira!

ZA ŽIVLJENJE

(DEJAN MESARIČ)

Premišljevanje Božje besede

Lk 11, 27

²⁷ Ko pa je to govoril, je neka žena iz množice povzdignila svoj glas in mu rekla: »Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!« ²⁸ On pa je rekel: »Dà, še bolj pa blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in ohranijo.«

Lk 1, 39 - 56

³⁹ Marija pa je tiste dni vstala in hitro šla v gore, v mesto na Judovem. ⁴⁰ Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. ⁴¹ Ko je Elizabeta slišala Marijin pozdrav, je dete v njenem telesu poskočilo; in Elizabeta je bila napolnjena s Svetim Duhom ⁴² in je z močnim glasom vzkliknila: »Blagoslovljena ti med ženami in blagoslovljen sad tvoje-ga telesa! ⁴³ In od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospo-da? ⁴⁴ Zakaj, glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava, do mojih ušes, je dete v mojem telesu od veselja poskočilo. ⁴⁵ Blagor ji, ki je verova-la; zakaj spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod!« ⁴⁶ Marija pa je re-kla:

»Moja duša poveljuje Gospoda

⁴⁷ in moj duh se raduje

v Bogu, mojem Zveličarju.

⁴⁸ Zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle.

Glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.

⁴⁹ Zakaj velike reči mi je storil

On, ki je mogočen

in je njegovo ime sveto.

⁵⁰ Od rodu do rodu traja njegovo usmiljenje

njim, ki mu v strahu služijo.

⁵¹ Moč je skazal s svojo roko,

razkropil je nje, ki so napuhnjenih misli.

⁵² Mogočne je vrgel s prestola

in nizke povišal.

⁵³ Lačne je napolnil z dobrotami

in bogate je odpustil prazne.

⁵⁴ Sprejel je

svojega služabnika Izraela

⁵⁵ in se spomnil usmiljenja

– kakor je govoril našim očetom –

do Abrahama in njegovega rodu na veke.« ⁵⁶ Marija je ostala pri njej nekako tri mesece, potem se je vrnila na svoj dom.

Tudi ti vzklikni kakor žena: »Blagor telesu, ki te je nosilo,
in prsim, ki so te dojile!«

Marija je najlepši kašipot do Boga in najsvetejša spremljevalka na tej poti...

Ali jaz poslušam in ohranjam Božjo besedo? Jo sploh razumem? Jo uresničujem?

Prisluhni Marijinem pozdravu in tudi ti boš kakor Elizabeta
napolnjen s Svetim Duhom...

Z močnim, hrabrim in vztrajnim glasom kliči: »Blagoslovljena ti
med ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa!«...**RAZMISLI TA
PREČUDOVITI STAVEK**

»Blagor ji, ki je verovala« Verujem?

»Spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod«
Ali slišim Božji glas? Tudi tebi govori!

Poveličuj Gospoda z vso dušo in razveselil boš
svoj duh in telo v Bogu, ki je tvoj Zveličar...

On se je ozrl na nizkost svoje dekle, tudi
ti se ozri na njo z iskrenim pogledom pri-
prošnje in zahvale...

Služi mu v strahu in pravičnosti, spošto-
vanju in resnici in Njegovo usmiljenje bo
ostalo nad teboj...

Velike reči ti je storil On, ki je vsemogočen
in je njegovo ime sveto! Se zaveš darov, ki ti
jih je podaril? Premisli kakšna so Njegova
dejanja in s kakšnimi dejanji v svojem življe-
nju mu vračaš ti?

S srcem romaj do svoje Matere in napravil si pol poti do nebes...

»Moč je skazal s svojo roko, razkropil je nje, ki so
napuhnjenih misli!« Delaj dobro in veruj, z Božjo
močjo si nepremagljiv, premagal boš vsako zlo...

Premišluj Marijino življenje in spoz-
nal boš pot do Boga...

Naj ti tvoja Mati prinaša veselje do
Božje besede, ki je najprej njo napolni-
la z blaženostjo...

Marijino življenje naj bo tvoje življe-
nje...spoznaj kako ravnati v veselih in
žalostnih trenutkih, kaj storiti v radosti
in kaj v trpljenju...

Poslušaj kakor Marija, veruj kakor Marija in lju-
bi kakor Marija...

KVIZ - FIDELISSIMA ADVOCATA SLOVENIAE

1. Blažena Devica Marija se je v aramejskem, njenem domačem jeziku, imenovala:

- a) Mirjana
- b) Mirjam
- c) Marjana

2. Nastanek rožnega venca se pripisuje:

- a) frančiškanom
- b) karmeličanom
- c) dominikancem

3. Na praznik Veliki šmaren slavimo:

- a) Marijino vstajenje
- b) Marijino vnebovzetje
- c) Marijino spočetje

4. Angel je ob oznanjenju Marijo poklical:

- a) milosti polna
- b) kraljica nebes
- c) mati Kristusova

5. Marija je z Jožefom in svojim sinom bežala v Egipt pred:

- a) boleznijo
- b) pokolom
- c) poplavo

6. V marijanskem svetišču Knock na Irskem se je Marija leta 1879 prikazala večjemu številu ljudi. Na njeni levi strani je stal sv. Janez Evangelist, na desni pa:

- a) sv. Jožef
- b) sv. Jakob
- c) sv. Veronika

7. Fatimsko Marijo slavimo:

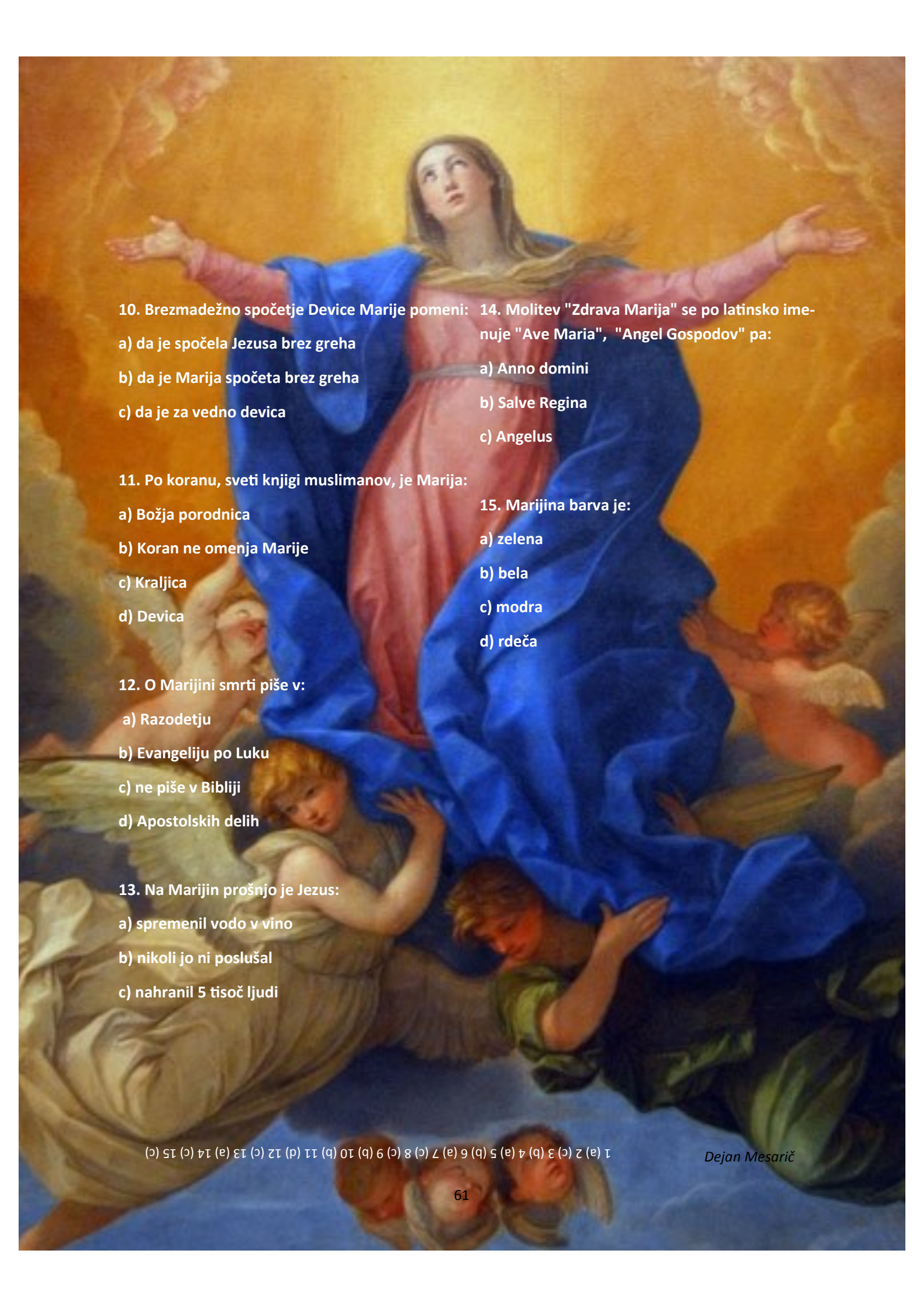
- a) 13. marca
- b) 13. junija
- c) 13. maja

8. Kratica BDM pomeni:

- a) Blagoslovljena Devica Marija
- b) Blaga Dobra Mati
- c) Blažena Devica Marija

9. Žena, ogrnjena s soncem, iz Janezovega Razodetja ima okrog glave:

- a) 7 zvezd
- b) 12 zvezd
- c) planete
- d) galaksije

10. Brezmadežno spočetje Device Marije pomeni:

- a) da je spočela Jezusa brez greha
- b) da je Marija spočeta brez greha
- c) da je za vedno devica

11. Po koranu, sveti knjigi muslimanov, je Marija:

- a) Božja porodnica
- b) Koran ne omenja Marije
- c) Kraljica
- d) Devica

12. O Marijini smrti piše v:

- a) Razodetju
- b) Evangeliju po Luku
- c) ne piše v Bibliji
- d) Apostolskih delih

13. Na Marijin prošnjo je Jezus:

- a) spremenil vodo v vino
- b) nikoli jo ni poslušal
- c) nahranil 5 tisoč ljudi

14. Molitev "Zdrava Marija" se po latinsko imenuje "Ave Maria", "Angel Gospodov" pa:

- a) Anno domini
- b) Salve Regina
- c) Angelus

15. Marijina barva je:

- a) zelena
- b) bela
- c) modra
- d) rdeča

1 (a) 2 (c) 3 (b) 4 (a) 5 (b) 6 (a) 7 (c) 8 (c) 9 (b) 10 (b) 11 (d) 12 (c) 13 (a) 14 (c) 15 (c)

Dejan Mesarič

Spletne strani za duhovno izgradnjo:

<http://mladi.net/>

dominikanci.hr

studenti.dominikanci.hr

susret.net

mladikatolici.net

laudato.hr

bitno.net

Facebook strani za duhovno izgradnjo in spremljanje življenja Cerkve:

Dominikansko sjemenište

Mladi Katolici

DominikanciHR - Croatian Dominicans

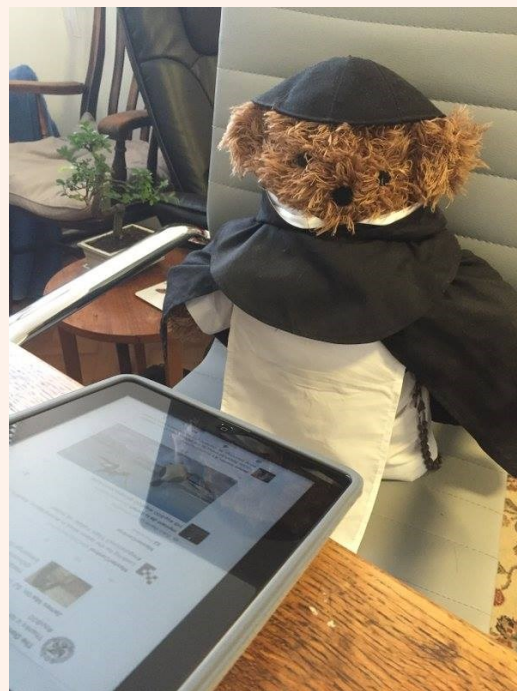
Mudre Misli Svetaca

Vjeronauk <3

Mladi misionari

Laudato

Bitno.net

dominikanskosjemen.wix.com/hdp-split

Za pohvale in pripombe nas kontaktirajte:

Dominikansko sjemenišče

Hrvojeva 2

21 000 Split

Hrvaška

ali mail:

dominikansko.sjemeniste@gmail.com

Avtor

Kristijan Zelić

Dejan Mesarič

Dizajn in prevod

Dejan Mesarič

Lektorirala

Helena Stepišnik

Izdajatelj

Dominikansko semenišče

Hrvojeva 2

21 000 Split

Hrvaška

Za izdajo

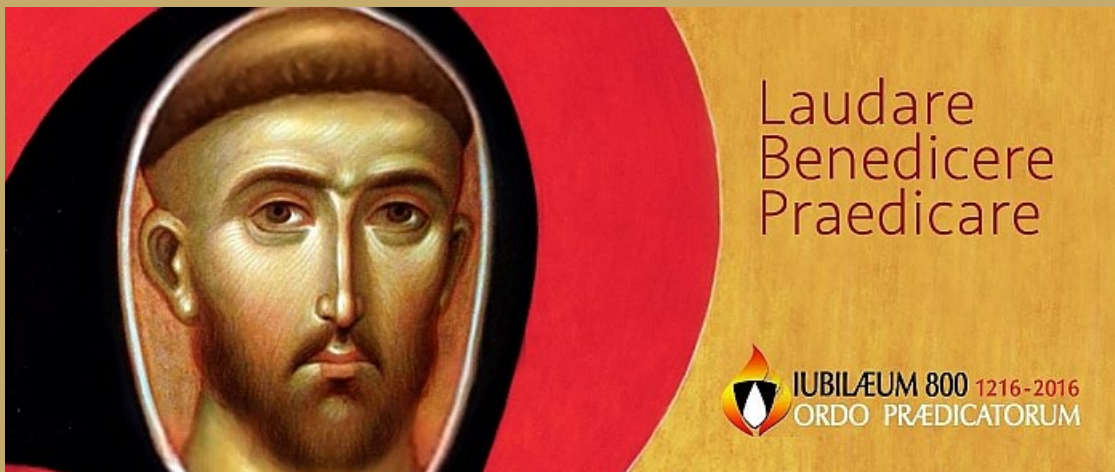
Hrvaška dominikanska provinca

Tisk

DENONA d. o. o, Zagreb

Naklada:

650

NOVEMBER 2016

VELIKO SLAVJE (župnija Petrovče in Žalec)

800 let dominikanskega reda

50 let vrnitve dominikancev v Slovenijo

Dominikansko semenišče, julij 2016